দুর্গাবৰ:মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্রাৱলী চতুর্দশীৰ খেলা

(ক) ৫ নম্বৰৰ প্ৰশ্নোত্তৰ

১। 'মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি' কবিতাটোৰ মূল বিষয়বস্তু আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ দুর্গাবৰৰ 'মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্রাৱলী চতুর্দশীৰ খেলা' কবিতাটোৰ মূল বিষয়বস্তু হৈছে ৰামায়ণৰ কাহিনীৰ আধাৰত অযোধ্যা নগৰীৰ মনোমোহা পৰিৱেশ, ৰাম-সীতাৰ আগমন আৰু নগৰবাসীৰ আনন্দ-উৎসৱৰ বর্ণনা। কবিয়ে অযোধ্যা নগৰীৰ সৌন্দর্য, ৰাজকীয় আয়োজন, বিভিন্ন অলংকাৰ, সাজ-সজ্জা আৰু উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশৰ চিত্র অংকন কৰিছে।

কবিতাটোত ৰাম-সীতাৰ প্ৰতি অযোধ্যাবাসীৰ মৰম, শ্রদ্ধা আৰু আনন্দ প্রকাশ পাইছে। নগৰীৰ বিভিন্ন স্থান ফুলেৰে সজোৱা হৈছে। হাতী, ঘোঁৰা, সৈন্য-সামন্ত, বাদ্য-বাজনা আদিৰে এক উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈছে। ইয়াৰ মাজেৰে কবিয়ে ৰামায়ণৰ কাহিনীক অসমীয়া সমাজৰ লোকজীৱন আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাৰ সৈতে সংযোগ কৰিছে।

২। কবিয়ে অযোধ্যা নগৰীৰ সৌন্দর্য কেনেদৰে বর্ণনা কৰিছে?

উত্তৰঃ কবি দুর্গাবৰে অযোধ্যা নগৰীৰ সৌন্দর্য অতি মনোমোহা আৰু আকর্ষণীয় ৰূপত বর্ণনা কৰিছে। নগৰীৰ ঘৰ-দুৱাৰ, ৰাজপ্রাসাদ আৰু বিভিন্ন স্থান সুন্দৰকৈ সজাই তোলা হৈছে। সোণৰ কাম কৰা অলংকাৰ, বিভিন্ন ৰঙৰ সাজ-সজ্জা আৰু ফুলেৰে নগৰীখনৰ সৌন্দর্য বৃদ্ধি কৰা হৈছে।

নগৰীৰ চৌদিশে আনন্দ-উল্লাসৰ পৰিৱেশ বিৰাজ কৰিছে। হাতী-ঘোঁৰা, সৈন্য-সামন্ত, বাদ্য-বাজনা আৰু বিভিন্ন লোকৰ সমাগমে অযোধ্যাক এখন উৎসৱমুখৰ নগৰীলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিছে। কবিৰ বর্ণনাত অযোধ্যা নগৰীৰ ঐশ্বর্য, সমৃদ্ধি আৰু সাংস্কৃতিক সৌন্দর্য সুন্দৰভাৱে প্রকাশ পাইছে।

৩। কবিতাটোত ৰাম আৰু সীতাৰ মাজৰ কথোপকথনৰ তাৎপর্য কি?

উত্তৰঃ কবিতাটোত ৰাম আৰু সীতাৰ মাজৰ কথোপকথনৰ মাজেৰে তেওঁলোকৰ দাম্পত্য জীৱনৰ মৰম, আন্তৰিকতা আৰু মানসিক অনুভূতি প্ৰকাশ পাইছে। সীতাই ৰামৰ মনৰ অৱস্থা লক্ষ্য কৰি তেওঁক কিয় চিন্তিত বা বিষণ্ণ হৈ থকা দেখা গৈছে বুলি প্ৰশ্ন কৰিছে।

সীতাৰ এই প্ৰশ্নৰ মাজেৰে স্বামীৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ গভীৰ মৰম আৰু চিন্তাৰ পৰিচয় পোৱা যায়। আনহাতে, ৰামৰ উত্তৰৰ মাজেৰে তেওঁৰ মনৰ ভাব আৰু দায়িত্ববোধ প্ৰকাশ পাইছে। এই কথোপকথনে কবিতাটোত মানৱীয় অনুভূতিৰ এক সুন্দৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিছে।

৪। কবিতাটোত অযোধ্যাবাসীৰ আনন্দ-উৎসৱৰ পৰিৱেশ কেনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে?

উত্তৰঃ কবিতাটোত অযোধ্যাবাসীৰ আনন্দ-উৎসৱৰ পৰিৱেশ অতি সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। ৰাম-সীতাৰ আগমন উপলক্ষে নগৰবাসীয়ে বিভিন্ন ধৰণৰ আয়োজন কৰিছে। নগৰীৰ বাট-পথ আৰু ঘৰ-দুৱাৰ সুন্দৰকৈ সজোৱা হৈছে।

হাতী-ঘোঁৰা, সৈন্য-সামন্ত, বাদ্য-বাজনা আৰু বিভিন্ন লোকৰ সমাগমে নগৰীখনত উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিছে। পুৰুষ-মহিলা সকলোৱে আনন্দ-উল্লাসত অংশগ্ৰহণ কৰিছে। ইয়াৰ মাজেৰে ৰামৰ প্ৰতি অযোধ্যাবাসীৰ ভক্তি, শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম প্ৰকাশ পাইছে।

৫। দুৰ্গাবৰৰ গীতি-ৰামায়ণৰ সাহিত্যিক বৈশিষ্ট্যসমূহ উল্লেখ কৰা।

উত্তৰঃ দুৰ্গাবৰৰ গীতি-ৰামায়ণৰ কেইবাটাও উল্লেখযোগ্য সাহিত্যিক বৈশিষ্ট্য আছে।

১. গীতিময়তা: কবিতাটোৰ প্ৰকাশভংগীত গীতিময়তাৰ সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে।

২. বৰ্ণনাশৈলী: অযোধ্যা নগৰীৰ সৌন্দৰ্য আৰু উৎসৱৰ পৰিৱেশ মনোগ্ৰাহীভাৱে বৰ্ণনা কৰা হৈছে।

৩. লোকজীৱনৰ প্ৰতিফলন: অসমীয়া সমাজৰ লোকাচাৰ, উৎসৱ-পাৰ্বণ আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাৰ প্ৰভাৱ দেখা যায়।

৪. ভাষাৰ সৰলতা: ভাষা সহজ-সৰল আৰু সাৱলীল।

৫. কাব্যিক সৌন্দর্য: উপমা, অলংকাৰ আৰু চিত্রধর্মী বর্ণনাই কবিতাটোক অধিক আকর্ষণীয় কৰি তুলিছে।

(খ) ১০ নম্বৰৰ দীঘল প্রশ্নোত্তৰ

১। দুর্গাবৰৰ 'মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্রাৱলী চতুর্দশীৰ খেলা' কবিতাটোৰ বিষয়বস্তু আৰু কাব্যিক বৈশিষ্ট্য আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ অসমীয়া মধ্যযুগীয় সাহিত্যৰ ইতিহাসত দুর্গাবৰ এগৰাকী উল্লেখযোগ্য কবি। তেওঁৰ ৰচিত গীতি-ৰামায়ণ অসমীয়া সাহিত্যৰ এক উল্লেখযোগ্য সম্পদ। ৰামায়ণৰ কাহিনীক গীতিময় ৰূপত প্রকাশ কৰি কবিয়ে অসমীয়া সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ ভঁৰাল চহকী কৰিছে। 'মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্রাৱলী চতুর্দশীৰ খেলা' তেওঁৰ গীতি-ৰামায়ণৰ পৰা নির্বাচিত এক উল্লেখযোগ্য পাঠ।

বিষয়বস্তুৰ পৰিচয়ঃ

কবিতাটোৰ আৰম্ভণিতে কবিয়ে অযোধ্যা নগৰীৰ মনোমোহা পৰিৱেশৰ বর্ণনা কৰিছে। অযোধ্যা নগৰীখনৰ সৌন্দর্য, ৰাজকীয় ঐশ্বর্য আৰু বিভিন্ন সাজ-সজ্জাৰ বর্ণনাই পাঠকক আকর্ষিত কৰে। নগৰীৰ ঘৰ-দুৱাৰ, ৰাজপ্রাসাদ আৰু বিভিন্ন স্থান সুন্দৰকৈ সজাই তোলা হৈছে। সোণৰ কাম কৰা বিভিন্ন সামগ্রী আৰু অলংকাৰে নগৰীখনৰ সৌন্দর্য বৃদ্ধি কৰিছে।

কবিয়ে অযোধ্যাৰ প্রাকৃতিক সৌন্দর্যৰ কথাও উল্লেখ কৰিছে। নদীৰ পাৰ, নির্মল জল, বিভিন্ন ফুল-ফল আৰু সুন্দৰ পৰিৱেশৰ বর্ণনাই নগৰীখনক এক স্বর্গীয় ৰূপ প্রদান কৰিছে। এই বর্ণনাৰ মাজেৰে কবিৰ প্রকৃতি-প্রীতি আৰু কল্পনাশক্তিৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

ৰাম-সীতাৰ কথোপকথনঃ

কবিতাটোৰ আন এটা উল্লেখযোগ্য দিশ হৈছে ৰাম আৰু সীতাৰ মাজৰ কথোপকথন। সীতাই ৰামৰ মনৰ অৱস্থা লক্ষ্য কৰি তেওঁক কিয় চিন্তিত বা বিষণ্ণ হৈ থকা দেখা গৈছে বুলি প্রশ্ন কৰিছে। ইয়াৰ মাজেৰে সীতাৰ স্বামীৰ প্রতি থকা গভীৰ মৰম আৰু আন্তৰিকতা প্রকাশ পাইছে।

ৰামৰ উত্তৰৰ মাজেৰে তেওঁৰ মনৰ ভাব, দায়িত্ববোধ আৰু মানৱীয় অনুভূতিৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। এই কথোপকথনে কবিতাটোক কেৱল নগৰ-বৰ্ণনাৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নাৰাখি মানৱীয় সম্পৰ্কৰ এক সুন্দৰ ৰূপ প্ৰদান কৰিছে।

অযোধ্যাৰ উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশঃ

কবিতাটোৰ অন্যতম আকৰ্ষণীয় দিশ হৈছে অযোধ্যা নগৰীৰ উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশ। নগৰীত হাতী, ঘোঁৰা, সৈন্য-সামন্ত, বাদ্য-বাজনা আৰু বিভিন্ন লোকৰ সমাগম ঘটিছে। নগৰবাসীৰ মাজত আনন্দ-উল্লাসৰ সৃষ্টি হৈছে।

ৰাজকীয় আয়োজনৰ লগতে সাধাৰণ জনসাধাৰণৰ অংশগ্ৰহণে উৎসৱটোক অধিক আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিছে। কবিয়ে এই বৰ্ণনাৰ মাজেৰে তৎকালীন সমাজৰ উৎসৱ-পাৰ্বণ, সামাজিক জীৱন আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাৰ পৰিচয় দিছে।

কাব্যিক বৈশিষ্ট্যঃ

কবিতাটোৰ অন্যতম প্ৰধান বৈশিষ্ট্য হৈছে ইয়াৰ গীতিময়তা। গীতি-ৰামায়ণৰ অন্তৰ্গত হোৱা বাবে কবিতাটোৰ ভাষা আৰু প্ৰকাশভংগীত গীতৰ মাধুৰ্য অনুভৱ কৰা যায়।

দ্বিতীয়তে, কবিৰ বৰ্ণনাশৈলী অতি মনোগ্ৰাহী। অযোধ্যাৰ নগৰীয়া পৰিৱেশ, প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য আৰু উৎসৱৰ বৰ্ণনাই পাঠকৰ মনত এক জীৱন্ত ছবি অংকন কৰে।

তৃতীয়তে, কবিতাটোত লোকজীৱনৰ প্ৰভাৱ স্পষ্ট। ৰামায়ণৰ কাহিনীৰ মাজেৰে কবিয়ে অসমীয়া সমাজৰ বিভিন্ন সাংস্কৃতিক উপাদান আৰু লোকপৰম্পৰাক প্ৰতিফলিত কৰিছে।

চতুৰ্থতে, কবিতাটোৰ ভাষা সহজ-সৰল আৰু সাৱলীল। ইয়াৰ ফলত সাধাৰণ পাঠকেও কবিতাটোৰ ভাব সহজে উপলব্ধি কৰিব পাৰে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ‘মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্ৰাৱলী চতুৰ্দশীৰ খেলা’ কবিতাটো দুৰ্গাবৰৰ কাব্যিক প্ৰতিভাৰ এক উল্লেখযোগ্য নিদৰ্শন। ইয়াত ৰামায়ণৰ কাহিনীৰ লগতে নগৰ-জীৱন, প্ৰকৃতি, সামাজিক পৰম্পৰা আৰু মানৱীয় অনুভূতিৰ সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে। গীতিময়তা,

বর্ণনাশৈলী আৰু লোকজীৱনৰ প্ৰতিফলনে কবিতাটোক অসমীয়া সাহিত্যৰ এক মূল্যৱান সম্পদ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে।

২। 'মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্ৰাৱলী চতুৰ্দশীৰ খেলা' কবিতাটোত অযোধ্যা নগৰীৰ সৌন্দৰ্য আৰু প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ চিত্ৰ কেনেদৰে অংকিত হৈছে, আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ দুৰ্গাবৰৰ 'মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্ৰাৱলী চতুৰ্দশীৰ খেলা' কবিতাটোত অযোধ্যা নগৰীৰ সৌন্দৰ্য আৰু প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ এক মনোমোহা চিত্ৰ অংকিত হৈছে। কবিয়ে নিজৰ কল্পনাশক্তি, বৰ্ণনাশৈলী আৰু কাব্যিক প্ৰতিভাৰ সহায়ত অযোধ্যাক এখন সুন্দৰ, সমৃদ্ধিশালী আৰু আনন্দমুখৰ নগৰী হিচাপে উপস্থাপন কৰিছে।

অযোধ্যাৰ নগৰীয়া সৌন্দৰ্যঃ

কবিতাটোৰ আৰম্ভণিতে অযোধ্যা নগৰীৰ বিভিন্ন দিশৰ সৌন্দৰ্য প্ৰকাশ পাইছে। নগৰীৰ ঘৰ-দুৱাৰ আৰু ৰাজপ্ৰাসাদসমূহ সুন্দৰকৈ সজাই তোলা হৈছে। বিভিন্ন মূল্যৱান সামগ্ৰী আৰু সোণৰ অলংকাৰে নগৰীখনৰ ৰাজকীয় ঐশ্বৰ্য বৃদ্ধি কৰিছে।

নগৰীৰ বাট-পথ আৰু বিভিন্ন স্থানত মানুহৰ সমাগম ঘটিছে। ৰাজকীয় আয়োজন আৰু উৎসৱৰ পৰিৱেশে অযোধ্যাক অধিক আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিছে।

নদী আৰু জলাশয়ৰ সৌন্দৰ্যঃ

কবিয়ে অযোধ্যাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ বৰ্ণনাত নদী আৰু জলাশয়ৰ কথাও উল্লেখ কৰিছে। নদীৰ নিৰ্মল জল, পাৰৰ মনোমোহা পৰিৱেশ আৰু বিভিন্ন প্ৰাকৃতিক উপাদানে নগৰীখনৰ সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি কৰিছে।

জলাশয়ৰ পৰিৱেশৰ মাজেৰে কবিয়ে প্ৰকৃতিৰ শান্ত আৰু মনোৰম ৰূপ প্ৰকাশ কৰিছে। এই বৰ্ণনাই পাঠকৰ মনত এক সুন্দৰ প্ৰাকৃতিক দৃশ্যৰ কল্পনা সৃষ্টি কৰে।

ফুল-ফল আৰু উদ্ভিদৰ বৰ্ণনাঃ

কবিতাটোত বিভিন্ন ফুল-ফল আৰু গছ-গছনিৰ উল্লেখ আছে। মালতী, পলাশ আদি ফুলৰ বৰ্ণনাই প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যক অধিক মনোমোহা কৰি তুলিছে। ফুলৰ সুগন্ধ আৰু প্ৰাকৃতিক শীতল পৰিৱেশে অযোধ্যাক যেন এখন স্বৰ্গীয় উদ্যানত পৰিণত কৰিছে।

কবিৰ প্ৰকৃতি-বৰ্ণনাত কেৱল বাহ্যিক সৌন্দৰ্যই নহয়, প্ৰকৃতিৰ সৈতে মানুহৰ মানসিক সম্পৰ্কও প্ৰকাশ পাইছে।

উৎসৱ আৰু সামাজিক পৰিৱেশঃ

অযোধ্যাৰ সৌন্দৰ্যৰ আন এটা উল্লেখযোগ্য দিশ হৈছে ইয়াৰ উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশ। হাতী-ঘোঁৰা, সৈন্য-সামন্ত, বাদ্য-বাজনা আৰু মানুহৰ সমাগমে নগৰীখনত আনন্দৰ সৃষ্টি কৰিছে।

এই বৰ্ণনাৰ মাজেৰে কবিয়ে অযোধ্যাৰ ৰাজকীয় ঐশ্বৰ্য আৰু সামাজিক সমৃদ্ধিৰ পৰিচয় দিছে। নগৰবাসীৰ আনন্দ-উল্লাসে নগৰীখনৰ সৌন্দৰ্যক অধিক জীৱন্ত কৰি তুলিছে।

কবিৰ কল্পনাশক্তি আৰু বৰ্ণনাশৈলীঃ

কবিয়ে অযোধ্যাৰ সৌন্দৰ্য বৰ্ণনা কৰোঁতে চিত্ৰধৰ্মী ভাষা ব্যৱহাৰ কৰিছে। তেওঁৰ বৰ্ণনা পঢ়িলে পাঠকৰ মনত নগৰীখনৰ এক জীৱন্ত ছবি ভাহি উঠে।

প্ৰকৃতি আৰু মানৱ-জীৱনৰ সমন্বয় কবিতাটোৰ বিশেষ বৈশিষ্ট্য। কবিয়ে প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্যক নগৰীয়া জীৱনৰ সৈতে সংযোগ কৰি এক মনোৰম পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিছে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে দুৰ্গাবৰে অযোধ্যা নগৰীৰ সৌন্দৰ্য আৰু প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ বৰ্ণনাত অসাধাৰণ কাব্যিক প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিছে। নদী, ফুল-ফল, ৰাজপ্ৰাসাদ, সাজ-সজ্জা আৰু উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশৰ সমন্বয়ে কবিতাটো অধিক আকৰ্ষণীয় হৈ উঠিছে। ইয়াৰ মাজেৰে কবিৰ প্ৰকৃতিপ্ৰীতি, কল্পনাশক্তি আৰু বৰ্ণনাকুশলতাৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

৩। কবিতাটোত ৰাম-সীতাৰ চৰিত্ৰ আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ মানৱীয় সম্পৰ্কৰ স্বৰূপ বিশ্লেষণ কৰা।

উত্তৰঃ দুৰ্গাবৰৰ ‘মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্ৰাৱলী চতুৰ্দশীৰ খেলা’ কবিতাটোত ৰাম আৰু সীতাৰ চৰিত্ৰৰ মাজেৰে মানৱীয় প্ৰেম, মৰম, আন্তৰিকতা আৰু পাৰস্পৰিক বিশ্বাসৰ সুন্দৰ

প্রকাশ ঘটিছে। ৰামায়ণৰ কাহিনীৰ আধাৰত ৰচিত এই কবিতাটোত কবিয়ে দেৱত্বৰ লগতে মানৱীয় অনুভূতিকো বিশেষ গুৰুত্ব প্রদান কৰিছে।

সীতাৰ চৰিত্রঃ

কবিতাটোত সীতাৰ চৰিত্রত এগৰাকী মৰমিয়াল, সংবেদনশীল আৰু স্বামীৰ প্রতি একান্তভাৱে সমর্পিত নাৰীৰ ৰূপ প্রকাশ পাইছে।

সীতাই ৰামৰ মনৰ অৱস্থা লক্ষ্য কৰি তেওঁক কিয় বিষণ্ণ হৈ থকা দেখা গৈছে বুলি প্রশ্ন কৰিছে। এই প্রশ্নৰ মাজেৰে সীতাৰ মানসিক সংবেদনশীলতা আৰু স্বামীৰ প্রতি থকা গভীৰ মৰমৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

সীতাই ৰামৰ সুখ-দুখৰ প্রতি বিশেষ গুৰুত্ব প্রদান কৰিছে। স্বামীৰ মনৰ সামান্য পৰিৱর্তনো তেওঁৰ দৃষ্টিৰ পৰা সাৰি যোৱা নাই। ইয়াৰ মাজেৰে সীতাৰ পতিব্রতা আৰু আদর্শ নাৰীৰ চৰিত্র প্রকাশ পাইছে।

ৰামৰ চৰিত্রঃ

কবিতাটোত ৰামৰ চৰিত্রত মর্যাদা, সংযম, দায়িত্ববোধ আৰু মানৱীয় অনুভূতিৰ প্রকাশ ঘটিছে। তেওঁ কেৱল এগৰাকী ৰাজকুমাৰ বা ঐশ্বৰিক চৰিত্র হিচাপেই নহয়, এগৰাকী স্বামী আৰু মানুহ হিচাপেও উপস্থাপিত হৈছে।

সীতাৰ সৈতে হোৱা কথোপকথনৰ মাজেৰে ৰামৰ মনৰ অৱস্থা প্রকাশ পাইছে। তেওঁৰ চৰিত্রত গভীৰ চিন্তা আৰু মানসিক অনুভূতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

দুয়োৰে মাজৰ পাৰস্পৰিক সম্পর্কঃ

ৰাম আৰু সীতাৰ সম্পর্কৰ মূল ভিত্তি হৈছে প্রেম, বিশ্বাস আৰু আন্তৰিকতা। সীতাই ৰামৰ মনৰ অৱস্থা বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। আনহাতে, ৰামেও সীতাৰ সৈতে নিজৰ মনৰ ভাব প্রকাশ কৰিছে।

এই কথোপকথনৰ মাজেৰে স্বামী-স্ত্রীৰ মাজত থকা পাৰস্পৰিক বুজাবুজি আৰু মানসিক সম্পর্কৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

মানৱীয় অনুভূতিৰ প্ৰকাশঃ

কবিতাটোৰ এটা বিশেষ দিশ হৈছে ইয়াত দেৱ-দেৱীৰ চৰিত্ৰসমূহকো মানৱীয় অনুভূতিৰ মাজেৰে প্ৰকাশ কৰা হৈছে। ৰাম আৰু সীতাৰ মাজত মৰম, চিন্তা, দুখ আৰু সুখৰ অনুভূতি দেখা যায়।

ইয়াৰ ফলত পাঠকে তেওঁলোকৰ চৰিত্ৰৰ সৈতে সহজে আত্মিক সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিব পাৰে।

আদৰ্শ দাম্পত্য জীৱনৰ প্ৰতিফলনঃ

ৰাম আৰু সীতাৰ সম্পৰ্কৰ মাজেৰে আদৰ্শ দাম্পত্য জীৱনৰ কেইবাটাও গুণ প্ৰকাশ পাইছে। পাৰস্পৰিক মৰম, বিশ্বাস, সহানুভূতি, দায়িত্ববোধ আৰু ত্যাগৰ মনোভাৱ তেওঁলোকৰ সম্পৰ্কৰ মূল বৈশিষ্ট্য।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে কবিতাটোত ৰাম আৰু সীতাৰ চৰিত্ৰৰ মাজেৰে আদৰ্শ দাম্পত্য জীৱনৰ এক সুন্দৰ ছবি প্ৰকাশ পাইছে। তেওঁলোকৰ কথোপকথনে মানৱীয় অনুভূতি আৰু পাৰস্পৰিক সম্পৰ্কৰ গভীৰতা প্ৰকাশ কৰিছে। দুৰ্গাবৰে এই চৰিত্ৰসমূহৰ জৰিয়তে প্ৰেম, বিশ্বাস আৰু আন্তৰিকতাৰ এক চিৰন্তন আদৰ্শ দাঙি ধৰিছে।

৪। দুৰ্গাবৰৰ গীতি-ৰামায়ণৰ জৰিয়তে অসমীয়া সমাজ-সংস্কৃতি আৰু লোকজীৱনৰ প্ৰতিফলন কেনেদৰে ঘটিছে, আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ অসমীয়া মধ্যযুগীয় সাহিত্যৰ বিকাশত গীতি-ৰামায়ণৰ এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা আছে। দুৰ্গাবৰে ৰামায়ণৰ কাহিনীক অসমীয়া ভাষা আৰু লোকজীৱনৰ উপাদানেৰে সমৃদ্ধ কৰি এক বিশেষ সাহিত্যিক ৰূপ প্ৰদান কৰিছে। তেওঁৰ ‘মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্ৰাৱলী চতুৰ্দশীৰ খেলা’ কবিতাটোত অসমীয়া সমাজ-সংস্কৃতি আৰু লোকজীৱনৰ বিভিন্ন দিশ প্ৰতিফলিত হৈছে।

লোকজীৱনৰ প্ৰতিফলনঃ

কবিতাটোত মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱন, সামাজিক আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু উৎসৱ-পাৰ্বণৰ বিভিন্ন উপাদানৰ পৰিচয় পোৱা যায়। নগৰবাসীৰ সমাগম, আনন্দ-উল্লাস আৰু বিভিন্ন আয়োজনৰ মাজেৰে সামাজিক জীৱনৰ ছবি প্ৰকাশ পাইছে।

উৎসৱ-পার্বণৰ পৰিৱেশঃ

কবিতাটোত উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশৰ সুন্দৰ বৰ্ণনা আছে। হাতী-ঘোঁৰা, বাদ্য-বাজনা, সাজ-সজ্জা আৰু মানুহৰ সমাগমে এক সামাজিক উৎসৱৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিছে।

এই বৰ্ণনাৰ মাজেৰে অসমীয়া সমাজৰ উৎসৱ-পার্বণৰ প্ৰতি থকা আগ্ৰহ আৰু সামূহিক আনন্দৰ মনোভাৱৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

পৰম্পৰাগত সাজ-পোছাক আৰু অলংকাৰঃ

কবিতাটোত বিভিন্ন অলংকাৰ আৰু সাজ-সজ্জাৰ উল্লেখে তৎকালীন সমাজৰ সৌন্দৰ্যচেতনা আৰু ৰাজকীয় পৰম্পৰাৰ পৰিচয় দিছে। সোণৰ অলংকাৰ আৰু বিভিন্ন মূল্যৱান সামগ্ৰীৰ বৰ্ণনাই সমাজৰ ঐশ্বৰ্য আৰু সমৃদ্ধিৰ দিশটো প্ৰকাশ কৰিছে।

প্ৰকৃতি আৰু লোকজীৱনৰ সম্পৰ্কঃ

অসমীয়া সমাজৰ লোকজীৱনৰ সৈতে প্ৰকৃতিৰ গভীৰ সম্পৰ্ক আছে। কবিতাটোত নদী, ফুল-ফল, গছ-গছনি আৰু প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ বৰ্ণনাৰ মাজেৰে এই সম্পৰ্কৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

মালতী, পলাশ আদি ফুলৰ উল্লেখে প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি কবিৰ আকৰ্ষণ প্ৰকাশ কৰিছে।

ভাষা আৰু প্ৰকাশভংগীঃ

দুৰ্গাবৰৰ ভাষা সহজ, সৰল আৰু লোকজীৱনৰ সৈতে সম্পৰ্কিত। তেওঁৰ প্ৰকাশভংগীত গীতিময়তা আৰু কথিত ভাষাৰ স্বাভাৱিকতা দেখা যায়। ইয়াৰ ফলত সাধাৰণ মানুহেও ৰামায়ণৰ কাহিনী সহজে বুজিব আৰু উপভোগ কৰিব পাৰে।

ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক চেতনাঃ

কবিতাটোত ৰাম-সীতাৰ চৰিত্ৰৰ মাজেৰে ধৰ্মীয় বিশ্বাস, নৈতিকতা, প্ৰেম আৰু পাৰস্পৰিক সম্পৰ্কৰ আদৰ্শ প্ৰকাশ পাইছে। ৰামায়ণৰ কাহিনীক স্থানীয় সাংস্কৃতিক পৰিৱেশৰ সৈতে সংযোগ কৰি কবিয়ে ধৰ্মীয় সাহিত্যক জনসাধাৰণৰ ওচৰলৈ লৈ গৈছে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে দুর্গাবৰৰ গীতি-ৰামায়ণ কেৱল ধর্মীয় আখ্যান নহয়; ই মধ্যযুগীয় অসমীয়া সমাজৰ জীৱনধাৰা, সংস্কৃতি, লোকবিশ্বাস আৰু সামাজিক পৰম্পৰাৰো এক মূল্যৱান প্রতিফলন। এই দিশৰ পৰা 'মায়া অযোধ্যাৰ সৃষ্টি আৰু চিত্রাৱলী চতুর্দশীৰ খেলা' কবিতাটোৰ সাহিত্যিক আৰু সাংস্কৃতিক গুৰুত্ব বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

বৰগীত : 'তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিন্দ

ৰচকঃ মহাপুৰুষ শ্রীশ্রী মাধৱদেৱ ৰাগঃ শ্যাম

(ক) ৫ নম্বৰৰ প্রশ্নোত্তৰ

১। 'তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিন্দ বৰগীতটোৰ মূলভাব লিখা।

উত্তৰঃ মহাপুৰুষ মাধৱদেৱ বিৰচিত 'তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিন্দ বৰগীতটোৰ মাজেৰে শ্রীকৃষ্ণৰ বাল্যলীলা আৰু বৃন্দাবনৰ পুৱাৰ প্রাকৃতিক পৰিৱেশৰ এক সুন্দৰ চিত্র প্রকাশ পাইছে। বৰগীতটোত পুৱাৰ ৰঙা পোহৰ, নিশাৰ আন্ধাৰ আঁতৰি সূর্যৰ কিৰণৰ আগমন, পদুম ফুলৰ প্রস্ফুটন আৰু ভ্রমৰৰ উৰণৰ বর্ণনা আছে।

পুৱাৰ সময়ত গোপ-বালকসকলে কৃষ্ণক নাম ধৰি মাতিছে। বলৰামো কৃষ্ণক জগাবলৈ আহিছে। নন্দৰ গৰুৰখীয়া গোপালসকল গৰু চৰাবলৈ যাবলৈ সাজু হৈছে। তেওঁলোকে কৃষ্ণকো লগত যাবলৈ আহ্বান জনাইছে। কৃষ্ণৰ প্রতি গোপ-বালকসকলৰ মৰম আৰু আন্তৰিকতা ইয়াত প্রকাশ পাইছে।

শেষত কবি মাধৱদেৱে যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ কথা উল্লেখ কৰি কৈছে যে তিনিজগতৰ পতি ভগৱান হৰিক পুত্রৰূপে লাভ কৰাটো তেওঁৰ পৰম সৌভাগ্য। এইদৰে বৰগীতটোত প্রকৃতিৰ সৌন্দর্য, বাল্যলীলা, বাৎসল্য ৰস আৰু ভক্তিভাৱৰ সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে।

২। বৰগীতটোত পুৱাৰ প্রাকৃতিক পৰিৱেশৰ কেনে চিত্র প্রকাশ পাইছে?

উত্তৰঃ বৰগীতটোত মাধৱদেৱে পুৱাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ এক মনোৰম চিত্ৰ অংকন কৰিছে। নিশাৰ আন্ধাৰ ক্ৰমে আঁতৰি পূব দিশত ৰঙা আভা বিৰিঙি উঠিছে। সূৰ্যৰ সোণালী কিৰণে পৃথিৱী পোহৰাই তুলিছে।

নিশাৰ আন্ধাৰ আঁতৰি যোৱাৰ লগে লগে পদুম ফুলবোৰ ফুলি উঠিছে আৰু ফুলৰ ওপৰত ভ্ৰমৰে উৰি ফুৰিছে। প্ৰকৃতিৰ এই পৰিৱৰ্তনে পুৱাৰ এক মনোমোহা পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিছে।

এই প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ মাজতে গোপ-বালকসকলে কৃষ্ণক জগাবলৈ আহিছে। প্ৰকৃতিৰ জাগৰণ আৰু কৃষ্ণৰ জাগৰণক একাকাৰ কৰি কবিয়ে বৰগীতটোৰ সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি কৰিছে।

৩। বৰগীতটোত গোপ-বালকসকলৰ কৃষ্ণৰ প্ৰতি থকা মৰম কেনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে?

উত্তৰঃ বৰগীতটোত গোপ-বালকসকলৰ কৃষ্ণৰ প্ৰতি থকা মৰম আৰু আন্তৰিকতা সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। পুৱাৰ সময়ত কৃষ্ণ শুই থকা দেখি তেওঁৰ বন্ধু দাম, সুদাম আদি গোপ-বালকসকলে নাম ধৰি মাতিছে।

তেওঁলোকে কৃষ্ণক সোনকালে উঠিবলৈ অনুৰোধ কৰিছে। বলৰামো কৃষ্ণক জগাবলৈ আহিছে। আনহাতে, সুবলে কৃষ্ণক গৰু চৰাবলৈ যাবৰ বাবে সাজু হ'বলৈ কৈছে।

গোপ-বালকসকলে কৃষ্ণক কেৱল এজন বন্ধু হিচাপেই নহয়, নিজৰ জীৱনৰ অবিচ্ছেদ্য সংগী হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছে। তেওঁলোকৰ মাত-কথাৰ মাজেৰে বন্ধুত্ব, মৰম, আনন্দ আৰু একেলগে গৰু চৰাবলৈ যোৱাৰ আগ্ৰহ প্ৰকাশ পাইছে।

৪। বৰগীতটোত যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ কথা কেনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে?

উত্তৰঃ বৰগীতটোৰ শেষৰ পংক্তিত কবি মাধৱদেৱে যশোদাৰ পৰম সৌভাগ্যৰ কথা প্ৰকাশ কৰিছে।

কবিয়ে কৈছে—

‘কহয় মাধৱ মাই কিনো তপসাইলা। ত্ৰিজগত পতি হৰি বাখোয়াল পাইলা।।'

ইয়াৰ অর্থ হৈছে যশোদাই পূর্বজন্মত নিশ্চয় বহু তপস্যা আৰু পূণ্যকর্ম কৰিছিল। সেইবাবেই তেওঁ তিনিওখন জগতৰ অধিপতি ভগৱান হৰিক পুত্ৰৰূপে লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সাধাৰণ মানুহে যিজন ভগৱানক লাভ কৰিবলৈ কঠোৰ সাধনা কৰে, সেই ভগৱানেই যশোদাৰ ঘৰত সন্তানৰূপে জন্মগ্রহণ কৰিছে। ইয়াৰ মাজেৰে মাতৃ যশোদাৰ সৌভাগ্য আৰু কৃষ্ণৰ প্রতি থকা বাৎসল্যভক্তিৰ মাহাত্ম্য প্রকাশ পাইছে।

৫। 'তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ' বৰগীতটোৰ সাহিত্যিক বৈশিষ্ট্যসমূহ লিখা।

উত্তৰঃ বৰগীতটোৰ কেইবাটাও উল্লেখযোগ্য সাহিত্যিক বৈশিষ্ট্য আছে।

১. ভক্তিৰসৰ প্রকাশঃ বৰগীতটোত ভগৱান শ্রীকৃষ্ণৰ প্রতি গভীৰ ভক্তিভাৱ প্রকাশ পাইছে।

২. বাৎসল্য ৰসঃ যশোদাৰ মাতৃস্নেহ আৰু কৃষ্ণৰ বাল্যলীলা বর্ণনাৰ মাজেৰে বাৎসল্য ৰসৰ প্রকাশ ঘটিছে।

৩. প্রকৃতিৰ বর্ণনাঃ পুৱাৰ আকাশ, সূর্যৰ কিৰণ, পদুম ফুল আৰু ভ্রমৰৰ বর্ণনাই প্রাকৃতিক সৌন্দর্য প্রকাশ কৰিছে।

৪. গীতিময়তাঃ ৰাগ-তালৰ ব্যৱহাৰে বৰগীতটোক সুৰীয়া আৰু শ্রুতিমধুৰ কৰি তুলিছে।

৫. ভাষাৰ মাধুর্যঃ সহজ-সৰল অথচ কাব্যিক ভাষাৰ ব্যৱহাৰে বৰগীতটোক অধিক আকর্ষণীয় কৰি তুলিছে।

(খ) ১০ নম্বৰৰ দীঘল প্রশ্নোত্তৰ

১। 'তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ' বৰগীতটোৰ বিষয়বস্তু আৰু মূলভাব আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ অসমীয়া বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ ইতিহাসত মহাপুৰুষ শ্রীশ্রী শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ বৰগীতসমূহৰ স্থান অতি উচ্চ। বৰগীতসমূহত ভগৱানৰ মহিমা, ভক্তিৰ গভীৰতা, আধ্যাত্মিক চিন্তা আৰু মানৱীয় অনুভূতিৰ সুন্দৰ প্রকাশ ঘটিছে। মাধৱদেৱৰ বৰগীতসমূহত বিশেষকৈ শ্রীকৃষ্ণৰ বাল্যলীলা, বাৎসল্য ৰস আৰু ভক্তিৰসৰ প্রকাশ মন কৰিবলগীয়া। 'তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ' তেনে এখন উল্লেখযোগ্য বৰগীত।

এই বৰগীতটো শ্যাম ৰাগত ৰচিত। ইয়াত পুৱাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ মাজেৰে শ্ৰীকৃষ্ণক টোপনিৰ পৰা জগাই তোলাৰ এক মনোৰম দৃশ্য অংকন কৰা হৈছে। কবিয়ে কৃষ্ণৰ বাল্যলীলা আৰু গোপ-বালকসকলৰ সৈতে থকা তেওঁৰ আন্তৰিক সম্পৰ্কৰ চিত্ৰ সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে।

পুৱাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ বৰ্ণনা

বৰগীতটোৰ আৰম্ভণিতে কবিয়ে পুৱাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ বৰ্ণনা কৰিছে।

‘ৰজনী বিদুৰ দিশ ধৱলি বৰণা। তিমিৰ ফেডিয়া বাজে ৰবিৰ কিৰণা।।'

এই পংক্তিৰ মাজেৰে নিশাৰ আন্ধাৰ আঁতৰি পুৱাৰ পোহৰ প্ৰস্ফুটিত হোৱাৰ দৃশ্য প্ৰকাশ পাইছে। ৰাতিৰ আন্ধাৰ ক্ৰমে দূৰীভূত হৈছে আৰু পূব দিশত সূৰ্যৰ কিৰণ বিৰিঙি উঠিছে।

ইয়াত প্ৰকৃতিৰ এক নতুন ৰূপৰ সৃষ্টি হৈছে। নিশাৰ নিস্তব্ধতা আঁতৰি পুৱাৰ কৰ্মমুখৰ পৰিৱেশ আৰম্ভ হৈছে। সূৰ্যৰ পোহৰে পৃথিৱীক নতুন জীৱন আৰু উদ্যম প্ৰদান কৰিছে।

প্ৰকৃতিৰ জাগৰণ

কবিয়ে পুৱাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ বৰ্ণনা কৰোঁতে পদুম ফুল আৰু ভ্ৰমৰৰ কথাও উল্লেখ কৰিছে।

‘শতপত্ৰ বিকশিত ভ্ৰমৰা উড়ায়।'

ইয়াত শতপত্ৰ অৰ্থাৎ পদুম ফুলৰ প্ৰস্ফুটনৰ কথা কোৱা হৈছে। পুৱাৰ সূৰ্যৰ পোহৰ পৰাৰ লগে লগে পদুম ফুলবোৰ ফুলি উঠিছে আৰু সেই ফুলৰ চাৰিওফালে ভ্ৰমৰে উৰি ফুৰিছে।

এই দৃশ্যই প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য আৰু জীৱন্ত ৰূপ প্ৰকাশ কৰিছে। কবিয়ে প্ৰকৃতিৰ এই জাগৰণৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ জাগৰণৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিছে।

কৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ প্ৰকাশ

বৰগীতটোৰ মূল বিষয়বস্তু হৈছে কৃষ্ণক পুৱাতে টোপনিৰ পৰা জগাই তোলা। কৃষ্ণৰ মুখমণ্ডল চন্দ্ৰৰ দৰে সুন্দৰ। সেইবাবে কবিয়ে তেওঁক কমলাপতি বুলি সম্বোধন কৰিছে।

কৃষ্ণৰ ৰূপ-সৌন্দর্যৰ বর্ণনাৰ মাজেৰে তেওঁৰ প্রতি ভক্তৰ গভীৰ আকর্ষণ প্রকাশ পাইছে।

পুৰাৰ সময়ত গোপ-বালকসকলে কৃষ্ণক জগাবলৈ আহিছে। তেওঁলোকে কৃষ্ণৰ নাম লৈ মাতিছে আৰু সোনকালে উঠিবলৈ অনুৰোধ কৰিছে। কৃষ্ণৰ সৈতে গৰু চৰাবলৈ যোৱাৰ বাবে তেওঁলোক আগ্রহী হৈ আছে।

গোপ-বালকসকলৰ বন্ধুত্ব

বৰগীতটোত দাম, সুদাম, বলৰাম আৰু সুবল আদি গোপ-বালকৰ উল্লেখ আছে। তেওঁলোক কৃষ্ণৰ ঘনিষ্ঠ বন্ধু।

‘দাম সুদামে ডাকে তেৰি লৈয়া নাম। হেৰ দেখ উঠিয়া আসিল বলৰাম।।'

এই পংক্তিৰ মাজেৰে গোপ-বালকসকলৰ কৃষ্ণৰ প্রতি থকা মৰম আৰু বন্ধুত্বৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

দাম আৰু সুদামে কৃষ্ণক নাম ধৰি মাতিছে। বলৰামো কৃষ্ণক জগাবলৈ আহিছে। তেওঁলোকৰ এই আচৰণৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ সৈতে থকা আন্তৰিক সম্পর্ক প্রকাশ পাইছে।

গৰু চৰাবলৈ যোৱাৰ প্রস্তুতি

বৰগীতটোত গোপ-জীৱনৰ এক সুন্দৰ চিত্র প্রকাশ পাইছে। পুৰাৰ সময়ত নন্দৰ গৰুবোৰ গোহালিৰ পৰা উলিয়াই চৰাবলৈ নিয়াৰ প্রস্তুতি চলিছে।

সুবলে কৃষ্ণক সোনকালে উঠিবলৈ কৈছে। গৰু চৰাবলৈ যাওঁতে প্রয়োজনীয় সামগ্রীসমূহৰ কথাও উল্লেখ কৰিছে।

‘ক্ষীৰ লৰণু লৈয়া শিঙা বেত বেণু। সকালে মেলিয়া বংস হাবালাৰে ধেনু।।'

ইয়াত গৰু চৰাবলৈ যোৱাৰ সময়ত লগত নিয়া খাদ্য আৰু বাদ্যযন্ত্রৰ উল্লেখ আছে। ক্ষীৰ, লৰণু, শিঙা, বেত আৰু বাঁহী আদি সামগ্রীৰ মাজেৰে গোপ-জীৱনৰ স্বাভাৰিক ছবি প্রকাশ পাইছে।

এই বর্ণনাই কৃষ্ণৰ বাল্যজীৱনৰ গ্ৰাম্য আৰু প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশক অধিক বাস্তৱসন্মত কৰি তুলিছে।

যশোদাৰ সৌভাগ্য আৰু ভক্তিভাৱ

বৰগীতটোৰ শেষৰ পংক্তিকেইটাত কবি মাধৱদেৱে যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ কথা প্ৰকাশ কৰিছে।

‘কহয় মাধৱ মাই কিনো তপসাইলা। ত্ৰিজগত পতি হৰি বাখোয়াল পাইলা।।'

ইয়াত কবিয়ে বিস্ময় প্ৰকাশ কৰি কৈছে যে যশোদাই পূৰ্বজন্মত নিশ্চয় বহু তপস্যা কৰিছিল। সেইবাবেই তেওঁ তিনিওখন জগতৰ অধিপতি ভগৱান হৰিক পুত্ৰৰূপে লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সাধাৰণ মানুহে ভগৱানৰ দৰ্শন লাভ কৰিবলৈ সাধনা কৰে। কিন্তু যশোদাই সেই পৰম ঈশ্বৰক নিজৰ সন্তানৰূপে লাভ কৰিছে। এই ভাবনাই বৰগীতটোত ভক্তিৰস আৰু বাৎসল্য ৰসৰ গভীৰতা বৃদ্ধি কৰিছে।

বৰগীতটোৰ মূলভাব

বৰগীতটোৰ মূলভাব হৈছে ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ মাজেৰে ভক্তি আৰু বাৎসল্যৰ প্ৰকাশ। ইয়াত পুৱাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ, গোপ-বালকসকলৰ বন্ধুত্ব, গৰু চৰোৱাৰ প্ৰস্তুতি আৰু যশোদাৰ মাতৃস্নেহৰ সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে।

কবিয়ে কৃষ্ণক কেৱল পৰম ঈশ্বৰ হিচাপে উপস্থাপন কৰা নাই; তেওঁক গোপ-বালকসকলৰ মৰমৰ বন্ধু আৰু যশোদাৰ মৰমৰ সন্তান হিচাপেও প্ৰকাশ কৰিছে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটো মাধৱদেৱৰ কাব্যিক প্ৰতিভা আৰু ভক্তিভাৱৰ এক উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন। ইয়াত প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য, কৃষ্ণৰ বাল্যলীলা, গোপ-বালকসকলৰ বন্ধুত্ব আৰু যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ মাজেৰে ভক্তি আৰু বাৎসল্য ৰসৰ অপূৰ্ব সমন্বয় ঘটিছে। সৰল ভাষা, সুৰীয়া প্ৰকাশভংগী আৰু মনোমোহা বৰ্ণনাই বৰগীতটোক অসমীয়া বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে।

২। ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটোত প্ৰকৃতিৰ চিত্ৰ আৰু কৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ প্ৰকাশ সম্পৰ্কে আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ

আৰম্ভণি

মহাপুৰুষ মাধৱদেৱৰ বৰগীতসমূহত ভক্তিৰসৰ লগতে প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য আৰু মানৱীয় অনুভূতিৰ সুন্দৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটোত কবিয়ে পুৱাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ এক মনোমোহা ছবি অংকন কৰিছে।

এই বৰগীতটোত প্ৰকৃতিৰ জাগৰণ আৰু কৃষ্ণৰ জাগৰণক একেলগে উপস্থাপন কৰা হৈছে। প্ৰকৃতিৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে গোপ-বালকসকলৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ কৰ্মব্যস্ততাও আৰম্ভ হৈছে।

পুৱাৰ আকাশৰ বৰ্ণনা

কবিয়ে বৰগীতটোৰ আৰম্ভণিতে পুৱাৰ আকাশৰ বৰ্ণনা কৰিছে। নিশাৰ আন্ধাৰ ক্ৰমে আঁতৰি গৈ পূব দিশত ৰঙা আভা দেখা দিছে। সূৰ্যৰ কিৰণে পৃথিৱীক পোহৰাই তুলিছে।

‘ৰজনী বিদুৰ দিশ ধৱলি বৰণা। তিমিৰ ফেডিয়া বাজে ৰবিৰ কিৰণা।।'

এই পংক্তিত নিশাৰ অন্ত আৰু দিনৰ আৰম্ভণিৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে। আন্ধাৰৰ পৰা পোহৰলৈ হোৱা এই পৰিৱৰ্তনে প্ৰকৃতিৰ নতুন ৰূপৰ সৃষ্টি কৰিছে।

পদুম ফুল আৰু ভ্ৰমৰৰ বৰ্ণনা

পুৱাৰ সময়ত পদুম ফুলবোৰ ফুলি উঠিছে। সেই ফুলবোৰৰ ওপৰত ভ্ৰমৰে উৰি ফুৰিছে।

‘শতপত্ৰ বিকশিত ভ্ৰমৰা উড়ায়।'

এই বৰ্ণনাৰ মাজেৰে কবিয়ে প্ৰকৃতিৰ স্বাভাৱিক সৌন্দৰ্য প্ৰকাশ কৰিছে। পুৱাৰ সূৰ্যৰ পোহৰ, পদুম ফুলৰ প্ৰস্ফুটন আৰু ভ্ৰমৰৰ গুঞ্জনে এক মনোমোহা পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিছে।

কৃষ্ণৰ জাগৰণ

প্ৰকৃতিৰ এই জাগৰণৰ মাজতে কবিয়ে কৃষ্ণক জগাই তোলাৰ দৃশ্য উপস্থাপন কৰিছে। কৃষ্ণৰ মুখমণ্ডল চন্দ্ৰৰ দৰে সুন্দৰ। তেওঁক টোপনিৰ পৰা জগাবলৈ গোপ-বালকসকল আহিছে।

তেওঁলোকে কৃষ্ণৰ নাম ধৰি মাতিছে আৰু সোনকালে উঠিবলৈ অনুৰোধ কৰিছে। এই দৃশ্যৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ বাল্যকালৰ সৰল আৰু মৰমলগা ৰূপ প্ৰকাশ পাইছে।

বলৰাম আৰু গোপ-বালকসকলৰ ভূমিকা

কৃষ্ণৰ জাগৰণৰ দৃশ্যত বলৰামৰ উপস্থিতি বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। বলৰাম কৃষ্ণৰ জ্যেষ্ঠ ভাতৃ। তেওঁ কৃষ্ণক জগাবলৈ আহিছে।

দাম আৰু সুদামেও কৃষ্ণক নাম ধৰি মাতিছে। সুবলে কৃষ্ণক গৰু চৰাবলৈ যাবৰ বাবে সাজু হ'বলৈ কৈছে।

এই সকলোবোৰ চৰিত্ৰৰ উপস্থিতিয়ে কৃষ্ণৰ বাল্যজীৱনৰ সামাজিক পৰিৱেশ প্ৰকাশ কৰিছে।

গোপ-জীৱনৰ চিত্ৰ

বৰগীতটোত গোপ-জীৱনৰ এক স্বাভাৱিক চিত্ৰ প্ৰকাশ পাইছে। পুৱাতে গৰু চৰাবলৈ যোৱাৰ প্ৰস্তুতি আৰম্ভ হৈছে। গৰুবোৰ গোহালিৰ পৰা উলিয়াই চৰাবলৈ নিয়াৰ আয়োজন কৰা হৈছে।

গোপ-বালকসকলে ক্ষীৰ, লৱণু, শিঙা, বেত আৰু বাঁহী আদি সামগ্ৰী লগত লৈছে। ইয়াৰ মাজেৰে সেই সময়ৰ গ্ৰাম্য জীৱনৰ বিভিন্ন দিশ প্ৰকাশ পাইছে।

প্ৰকৃতি আৰু কৃষ্ণৰ সম্পৰ্ক

কবিতাটোত প্ৰকৃতি আৰু কৃষ্ণৰ মাজত এক গভীৰ সম্পৰ্ক স্থাপন কৰা হৈছে। পুৱাৰ প্ৰকৃতি যেন কৃষ্ণৰ অপেক্ষাত আছে। প্ৰকৃতিৰ জাগৰণৰ লগে লগে কৃষ্ণৰো জাগৰণৰ সময় আহিছে।

এইদৰে কবিয়ে প্ৰকৃতিৰ পৰিৱৰ্তনক কৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ সৈতে সংযোগ কৰিছে।

সাহিত্যিক তাৎপৰ্য

বৰগীতটোত প্ৰকৃতিৰ বৰ্ণনা কেৱল সৌন্দৰ্য প্ৰকাশৰ মাধ্যম নহয়। ই কৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ পৰিৱেশ নিৰ্মাণৰো এক গুৰুত্বপূৰ্ণ উপাদান। কবিৰ ভাষা সহজ, সৰল আৰু গীতিময়। প্ৰাকৃতিক দৃশ্যৰ চিত্ৰধৰ্মী বৰ্ণনাই পাঠকৰ মনত এক জীৱন্ত ছবি সৃষ্টি কৰে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটোত প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য আৰু কৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ মাজত এক সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে। পুৱাৰ আকাশ, সূৰ্যৰ কিৰণ, পদুম ফুল, ভ্ৰমৰ, গোপ-বালক আৰু গৰু চৰোৱাৰ প্ৰস্তুতিৰ মাজেৰে কবিয়ে এক মনোৰম গ্ৰাম্য পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিছে। এই কাৰণেই বৰগীতটো সাহিত্যিক আৰু সাংস্কৃতিক দিশৰ পৰা বিশেষ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ।

৩। ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটোত বাৎসল্য ৰস আৰু ভক্তিৰসৰ প্ৰকাশ বিশ্লেষণ কৰা।

উত্তৰঃ অসমীয়া বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ অন্যতম প্ৰধান বৈশিষ্ট্য হৈছে ভক্তিৰসৰ প্ৰকাশ। শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱে তেওঁলোকৰ সাহিত্যৰ মাজেৰে ভগৱানৰ প্ৰতি একান্ত ভক্তিৰ আদৰ্শ প্ৰচাৰ কৰিছিল। মাধৱদেৱৰ বৰগীতসমূহত ভক্তিৰসৰ লগতে বাৎসল্য ৰসৰো সুন্দৰ প্ৰকাশ ঘটিছে।

‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটোত শ্ৰীকৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ মাজেৰে এই দুয়োটা ৰসৰ প্ৰকাশ ঘটিছে।

বাৎসল্য ৰসৰ অৰ্থ

বাৎসল্য ৰস হৈছে সন্তানৰ প্ৰতি পিতৃ-মাতৃৰ মৰম, স্নেহ, মমতা আৰু আদৰৰ অনুভূতি। ভক্তি সাহিত্যত যেতিয়া ভগৱানক সন্তানৰূপে কল্পনা কৰি তেওঁৰ প্ৰতি পিতৃ-মাতৃসুলভ মৰম প্ৰকাশ কৰা হয়, তেতিয়া সেই অনুভূতিক বাৎসল্যভক্তি বোলা হয়।

মাধৱদেৱৰ এই বৰগীতটোত কৃষ্ণৰ বাল্যৰূপ আৰু যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ মাজেৰে এই ভাব প্ৰকাশ পাইছে।

কৃষ্ণৰ বাল্যৰূপ

বৰগীতটোত কৃষ্ণক এজন মৰমলগা শিশুৰ ৰূপত উপস্থাপন কৰা হৈছে। পুৱাৰ সময়ত কৃষ্ণ শুই আছে। তেওঁক জগাবলৈ গোপ-বালকসকল আহিছে।

কৃষ্ণৰ মুখমণ্ডল চন্দ্ৰৰ দৰে সুন্দৰ বুলি কোৱা হৈছে। এই বৰ্ণনাৰ মাজেৰে শিশুকৃষ্ণৰ মনোমোহা ৰূপ প্ৰকাশ পাইছে।

গোপ-বালকসকলৰ মৰম

গোপ-বালকসকলে কৃষ্ণক নাম ধৰি মাতিছে। তেওঁলোকে কৃষ্ণক সোনকালে উঠিবলৈ অনুৰোধ কৰিছে।

দাম, সুদাম, বলৰাম আৰু সুবলৰ উপস্থিতিয়ে কৃষ্ণৰ প্ৰতি থকা মৰম আৰু আন্তৰিকতা প্ৰকাশ কৰিছে।

তেওঁলোকে কৃষ্ণক এৰি গৰু চৰাবলৈ যাব নিবিচাৰে। কৃষ্ণক লগত লৈহে গৰু চৰাবলৈ যাব বিচাৰে। ইয়াৰ মাজেৰে বন্ধুত্ব আৰু স্নেহৰ প্ৰকাশ ঘটিছে।

যশোদাৰ সৌভাগ্য

বৰগীতটোৰ শেষৰ পংক্তিকেইটা বাৎসল্য ৰসৰ দিশৰ পৰা বিশেষ গুৰুত্বপূৰ্ণ।

‘কহয় মাধৱ মাই কিনো তপসাইলা। ত্ৰিজগত পতি হৰি বাখোয়াল পাইলা।।'

এই পংক্তিত মাধৱদেৱে যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ কথা প্ৰকাশ কৰিছে।

যশোদাই তিনিওখন জগতৰ অধিপতি ভগৱান হৰিক পুত্ৰৰূপে লাভ কৰিছে। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে যশোদাৰ মাতৃস্নেহ আৰু পূৰ্বজন্মৰ পূণ্যৰ ফলত তেওঁ ভগৱানক সন্তানৰূপে লাভ কৰাৰ সৌভাগ্য অৰ্জন কৰিছে।

ভক্তিৰসৰ প্ৰকাশ

বৰগীতটোত কৃষ্ণৰ প্ৰতি ভক্তিৰ গভীৰতা প্ৰকাশ পাইছে। কবিয়ে কৃষ্ণক কেৱল এজন সাধাৰণ শিশু হিচাপে উপস্থাপন কৰা নাই। তেওঁক তিনিওখন জগতৰ অধিপতি ভগৱান হিচাপে স্বীকাৰ কৰিছে।

ইয়াত মানৱীয় ৰূপৰ অন্তৰালত ঐশ্বৰিক ৰূপৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। এই দ্বৈত ৰূপেই বৰগীতটোৰ ভক্তিভাৱক অধিক গভীৰ কৰি তুলিছে।

মানৱীয় আৰু ঐশ্বৰিক ৰূপৰ সমন্বয়

বৰগীতটোৰ বিশেষত্ব হৈছে কৃষ্ণৰ মানৱীয় আৰু ঐশ্বৰিক ৰূপৰ সমন্বয়।

এফালে তেওঁ গোপ-বালকসকলৰ সৈতে গৰু চৰাবলৈ যোৱা এজন সাধাৰণ শিশু। আনফালে তেওঁ তিনিওখন জগতৰ অধিপতি পৰম ঈশ্বৰ। এইদৰে কবিয়ে ঈশ্বৰৰ মানৱীয় লীলা আৰু ঐশ্বৰিক মহিমাক একেলগে প্ৰকাশ কৰিছে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটোত বাৎসল্য ৰস আৰু ভক্তিৰসৰ এক অপূৰ্ব সমন্বয় ঘটিছে। কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ আচৰণ, গোপ-বালকসকলৰ মৰম আৰু যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ মাজেৰে বাৎসল্য ৰস প্ৰকাশ পাইছে। আনহাতে, কৃষ্ণক ত্ৰিজগতৰ পতি হিচাপে স্বীকাৰ কৰাৰ মাজেৰে ভক্তিৰসৰ গভীৰতা প্ৰকাশিত হৈছে।

৪। মাধৱদেৱৰ ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটোৰ ভাষা, সুৰ, ছন্দ আৰু কাব্যিক সৌন্দৰ্য আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ অসমীয়া সাহিত্যৰ বৈষ্ণৱ যুগত বৰগীত এক বিশেষ সাহিত্যিক আৰু সাংস্কৃতিক সম্পদ। শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱে বৰগীতৰ মাধ্যমেৰে ভক্তিৰ আদৰ্শ প্ৰচাৰ কৰাৰ লগতে অসমীয়া সংগীত আৰু সাহিত্যক এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছিল।

মাধৱদেৱৰ ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটো ইয়াৰ এক উৎকৃষ্ট উদাহৰণ। বৰগীতটো শ্যাম ৰাগত ৰচিত। ইয়াত ভাষাৰ মাধুৰ্য, সুৰৰ লালিত্য, ছন্দৰ সৌন্দৰ্য আৰু ভক্তিৰসৰ সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে।

ভাষাৰ বৈশিষ্ট্য

বৰগীতটোৰ ভাষা সহজ-সৰল, সাৱলীল আৰু কাব্যিক। ইয়াত ভক্তিমূলক সাহিত্যৰ উপযোগী শব্দচয়ন কৰা হৈছে।

‘কমলাপতি’, ‘গোবিন্দ’, ‘ব্ৰজবন্ধু’ আদি শব্দৰ ব্যৱহাৰে কৃষ্ণৰ প্ৰতি ভক্তিভাৱ প্ৰকাশ কৰিছে।

আনহাতে, ‘দাম’, ‘সুদাম’, ‘বলৰাম’, ‘সুবল’ আদি নামৰ ব্যৱহাৰে গোপ-জীৱনৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিছে।

কবিয়ে কম শব্দৰ মাজেৰে প্ৰকৃতি আৰু মানৱীয় অনুভূতিৰ এক বিস্তৃত ছবি অংকন কৰিছে।

সুৰৰ বৈশিষ্ট্য

বৰগীতটো শ্যাম ৰাগত ৰচিত। ৰাগৰ ব্যৱহাৰে গীতটোক এক বিশেষ সুৰীয়া মাধুৰ্য প্ৰদান কৰিছে।

বৰগীতৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে ভক্তিৰ অনুভূতিক সংগীতৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশ কৰা। সেয়েহে ইয়াত সুৰৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ।

শব্দ আৰু সুৰৰ সমন্বয়ে কৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ দৃশ্যক অধিক আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিছে।

ছন্দৰ বৈশিষ্ট্য

বৰগীতটোত ছন্দৰ এক সুন্দৰ লয়বদ্ধতা আছে। ইয়াৰ পংক্তিসমূহৰ গীতিময় প্ৰকাশে শ্ৰোতাৰ মনত এক বিশেষ অনুভূতিৰ সৃষ্টি কৰে।

ধ্ৰুং আৰু পদৰ বিন্যাসে গীতটোৰ গঠন অধিক সুসংহত কৰিছে। ধ্ৰুং অংশত মূল ভাবটো প্ৰকাশ পোৱাৰ পিছত পদসমূহত সেই ভাবৰ বিস্তাৰ ঘটিছে।

প্ৰকৃতিৰ চিত্ৰধৰ্মিতা

বৰগীতটোৰ অন্যতম কাব্যিক বৈশিষ্ট্য হৈছে প্ৰকৃতিৰ চিত্ৰধৰ্মী বৰ্ণনা।

কবিয়ে নিশাৰ আন্ধাৰ আঁতৰি যোৱা, সূৰ্যৰ কিৰণৰ আগমন, পদুম ফুলৰ প্ৰস্ফুটন আৰু ভ্ৰমৰৰ উৰণৰ কথা উল্লেখ কৰিছে।

এই বৰ্ণনাসমূহৰ মাজেৰে পুৱাৰ এক জীৱন্ত ছবি সৃষ্টি হৈছে।

চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰ

বৰগীতটোত চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰ মন কৰিবলগীয়া। কবিয়ে প্ৰকৃতিৰ বিভিন্ন দৃশ্য আৰু কৃষ্ণৰ ৰূপক কল্পনাৰ সহায়ত প্ৰকাশ কৰিছে।

কৃষ্ণৰ মুখমণ্ডলক চন্দ্ৰৰ সৈতে তুলনা কৰাৰ মাজেৰে তেওঁৰ সৌন্দৰ্য প্ৰকাশ পাইছে।

একেদৰে পদুম ফুল আৰু ভ্ৰমৰৰ বৰ্ণনাই প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্যক অধিক জীৱন্ত কৰি তুলিছে।

ভক্তিৰস আৰু বাৎসল্য ৰস

বৰগীতটোৰ কাব্যিক সৌন্দৰ্যৰ আন এটা উল্লেখযোগ্য দিশ হৈছে ভক্তিৰস আৰু বাৎসল্য ৰসৰ সমন্বয়।

কৃষ্ণক গোপ-বালকসকলৰ বন্ধু হিচাপে প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে ত্ৰিজগতৰ পতি ভগৱান হিচাপেও উপস্থাপন কৰা হৈছে।

যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ বৰ্ণনাই বৰগীতটোৰ আধ্যাত্মিক তাৎপৰ্য বৃদ্ধি কৰিছে।

লোকজীৱনৰ চিত্ৰ

বৰগীতটোত গৰু চৰোৱা, গোপ-বালকসকলৰ বন্ধুত্ব, ক্ষীৰ-লৰণু, শিঙা আৰু বাঁহীৰ উল্লেখে লোকজীৱনৰ ছবি প্ৰকাশ কৰিছে। এই উপাদানসমূহে কবিতাটোক সাধাৰণ মানুহৰ জীৱনৰ সৈতে সংযুক্ত কৰিছে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ‘তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিদ’ বৰগীতটো মাধৱদেৱৰ সাহিত্যিক আৰু সংগীত প্ৰতিভাৰ এক সুন্দৰ নিদৰ্শন। ইয়াৰ ভাষাৰ মাধুৰ্য, শ্যাম ৰাগৰ সুৰীয়া প্ৰকাশ, ছন্দৰ লয়বদ্ধতা, প্ৰকৃতিৰ চিত্ৰধৰ্মিতা আৰু ভক্তিৰসৰ সমন্বয়ে বৰগীতটোক এক অনন্য সাহিত্যিক মৰ্যাদা প্ৰদান কৰিছে।

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ‘শিশুলীলা’

(চতুৰ্থ কীৰ্তন, কীৰ্তন-ঘোষাৰ পৰা)

ক : ৫ নম্বৰৰ প্ৰশ্নোত্তৰ

প্ৰশ্ন ১। শংকৰদেৱৰ ‘শিশুলীলা’ পাঠটোৰ মূল বিষয়বস্তু চমুকৈ আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ‘শিশুলীলা’ পাঠটো কীৰ্তন-ঘোষাৰ অন্তৰ্গত এক উল্লেখযোগ্য ৰচনা। এই পাঠত শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৈশৱকালৰ এটি মনোৰম ঘটনা বৰ্ণনা কৰা হৈছে। এদিনাখন নন্দৰ পত্নী যশোদাই ঘৰত দধি মথি থাকোঁতে কৃষ্ণৰ শৈশৱকালৰ বিভিন্ন লীলা স্মৰণ কৰি কৃষ্ণৰ গুণ-গৰিমা গাইছিল। সেই সময়তে কৃষ্ণ আহি মাতৃৰ ওচৰত স্তনপান কৰিবলৈ বিচাৰে। কিন্তু চৌকাত থকা গাখীৰ উতলি পৰিবলৈ ধৰাত যশোদাই কৃষ্ণক এৰি গাখীৰ নমাবলৈ যায়।

মাতৃয়ে আধাতে স্তনপান বন্ধ কৰাত কৃষ্ণৰ খং উঠে। তেওঁ দধিৰ ভাণ্ড ভাঙি মাখন চুৰি কৰি খাবলৈ ধৰে। যশোদাই এই কথা জানিব পাৰি কৃষ্ণক ধৰিবলৈ খেদি যায়। কৃষ্ণই ভয়তে পলায়ন কৰে। অৱশেষত যশোদাই তেওঁক ধৰি বান্ধিবলৈ চেষ্টা কৰে। কিন্তু প্ৰতিবাৰেই ৰছী দুআঙুলমান চুটি হয়। শেষত মাতৃৰ স্নেহৰ ওচৰত কৃষ্ণই নিজকে সমৰ্পণ কৰে আৰু যশোদাই তেওঁক বান্ধিবলৈ সক্ষম হয়।

এই ঘটনাৰ মাজেৰে কবিয়ে কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ চঞ্চলতা, যশোদাৰ মাতৃস্নেহ আৰু ভগৱানৰ ভক্তবশ্য স্বৰূপ প্ৰকাশ কৰিছে।

প্ৰশ্ন ২। ‘শিশুলীলা’ পাঠত যশোদাৰ চৰিত্ৰৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ উল্লেখ কৰা।

উত্তৰঃ ‘শিশুলীলা’ পাঠত যশোদাৰ চৰিত্ৰ এগৰাকী মৰমিয়াল, স্নেহশীলা আৰু কৰ্তব্যপৰায়ণ মাতৃৰূপে প্ৰকাশ পাইছে।

১. মাতৃস্নেহ: যশোদাই দধি মথি থাকোঁতে কৃষ্ণৰ শৈশৱকালৰ লীলা স্মৰণ কৰি তেওঁৰ গুণ-গৰিমা গাইছিল।

২. কৰ্তব্যপৰায়ণতা: কৃষ্ণক স্তনপান কৰাই থাকোঁতে গাখীৰ উতলি পৰাত তেওঁ গাখীৰ নমাবলৈ যায়।

৩. শাসনশীলতা: কৃষ্ণই দধিৰ ভাণ্ড ভাঙি মাখন চুৰি কৰাত যশোদাই তেওঁক শাস্তি দিবলৈ বিচাৰে।

৪. ধৈর্যশীলা: কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ যাওঁতে ৰছী বাৰে বাৰে চুটি হোৱাৰ পিছতো তেওঁ চেষ্টা এৰি দিয়া নাছিল।

৫. ভক্তিৰ অধিকাৰী: যশোদাৰ অপাৰ স্নেহৰ ওচৰত ত্রিজগতৰ পতি ভগৱান কৃষ্ণও নিজকে সমর্পণ কৰিছিল।

সেয়েহে যশোদাৰ চৰিত্রত মাতৃস্নেহ, কর্তব্যবোধ, শাসন আৰু ভক্তিৰ এক সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে।

প্রশ্ন ৩। 'শিশুলীলা' পাঠত কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ চঞ্চলতাৰ পৰিচয় দিয়া।

উত্তৰঃ 'শিশুলীলা' পাঠত শ্রীকৃষ্ণক এগৰাকী চঞ্চল, ধেমেলীয়া আৰু দুষ্টালি কৰা শিশুৰূপে উপস্থাপন কৰা হৈছে। মাতৃ যশোদাই দধি মথি থকা সময়ত কৃষ্ণই আহি মথনিত ধৰি স্তনপান কৰিবলৈ বিচাৰে। কিন্তু যশোদাই গাখীৰ নমাবলৈ যোৱাত কৃষ্ণৰ খং উঠে।

খঙত কৃষ্ণই দধিৰ ভাণ্ড শিলগুটিৰে ভাঙি পেলায়। তাৰ পিছত শিকিয়াত ওলোমাই থোৱা মাখন চুৰি কৰি খাবলৈ ধৰে। যশোদাই তেওঁক ধৰিবলৈ আহোঁতে কৃষ্ণই ভয়তে পলাই যায়।

এই ঘটনাসমূহৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ অভিমান, চঞ্চলতা, দুষ্টালি আৰু ধেমেলীয়া স্বভাৱ প্রকাশ পাইছে। কিন্তু এই শিশুৰূপৰ অন্তৰালতে তেওঁ যে ত্রিজগতৰ অধিপতি ভগৱান, সেই কথাও কবিয়ে প্রকাশ কৰিছে।

প্রশ্ন ৪। 'যাক যোগী নপাৰে ধ্যানত, হেন হৰি পলান্ত ভয়ত'—পংক্তিটোৰ তাৎপর্য ব্যাখ্যা কৰা।

উত্তৰঃ এই পংক্তিটোত মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে ভগৱান শ্রীকৃষ্ণৰ অপাৰ ঐশ্বৰিক মহিমা আৰু ভক্তবশ্য স্বৰূপ প্রকাশ কৰিছে।

ভগৱান শ্রীকৃষ্ণ হৈছে পৰম ব্রহ্ম। যোগীসকলে কঠোৰ সাধনা আৰু ধ্যান কৰিও যিজন ভগৱানক সহজে লাভ কৰিব নোৱাৰে, সেই ভগৱানেই মাতৃ যশোদাৰ খেদাত ভয়তে পলাই ফুৰিছে।

ইয়াৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ মানৱীয় শিশুৰূপ আৰু ঐশ্বৰিক স্বৰূপৰ সমন্বয় ঘটিছে। ভগৱানক কেৱল যোগ, জ্ঞান আৰু তপস্যাৰ দ্বাৰাই নহয়, প্ৰকৃত প্ৰেম আৰু ভক্তিৰ দ্বাৰাও লাভ কৰিব পাৰি। এই পংক্তিটোৱে সেই গভীৰ ধৰ্মীয় সত্য প্ৰকাশ কৰিছে।

প্ৰশ্ন ৫। 'শিশুলীলা' পাঠত ভক্তবশ্য ভগৱানৰ স্বৰূপ কেনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে?

উত্তৰঃ 'শিশুলীলা' পাঠত ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ ভক্তবশ্য স্বৰূপৰ সুন্দৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। কৃষ্ণ হৈছে ত্ৰিজগতৰ অধিপতি, আদি-অন্তহীন পূৰ্ণব্ৰহ্ম। তথাপি তেওঁ মাতৃ যশোদাৰ মৰম আৰু স্নেহৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰিছে।

যশোদাই কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ যাওঁতে প্ৰতিবাৰেই ৰছী দুআঙুলমান চুটি হয়। ইয়াৰ দ্বাৰা কৃষ্ণৰ অসীম ঐশ্বৰিক শক্তি প্ৰকাশ পাইছে। কিন্তু মাতৃৰ প্ৰেম আৰু স্নেহৰ ওচৰত অৱশেষত কৃষ্ণই নিজকে বান্ধ খাবলৈ দিয়ে।

কবিয়ে কৈছে—

'হেন দেখি প্ৰভু নাৰায়ণ। স্নেহে লৈল আপুনি বন্ধন।।'

অৰ্থাৎ ভগৱান নাৰায়ণে মাতৃৰ স্নেহৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই স্বেচ্ছাই বন্ধন স্বীকাৰ কৰিলে। ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰমাণিত হয় যে প্ৰকৃত ভক্তি আৰু প্ৰেমৰ দ্বাৰা ভগৱানকো বশ কৰিব পাৰি।

খ: ১০ নম্বৰৰ দীঘল প্ৰশ্নোত্তৰ

প্ৰশ্ন ১। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ 'শিশুলীলা' পাঠটোৰ বিষয়বস্তু বিস্তৃতভাৱে আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ অৱদান অতি ব্যাপক আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ। তেওঁ অসমীয়া সাহিত্য, ধৰ্ম, সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত এক নতুন যুগৰ সূচনা কৰিছিল। তেওঁৰ ৰচিত 'কীৰ্তন-ঘোষা' অসমীয়া বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ এখন অমূল্য সম্পদ। এই গ্ৰন্থত ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ বিভিন্ন লীলা, মাহাত্ম্য, ভক্তিৰ আদৰ্শ আৰু ধৰ্মীয় তত্ত্বসমূহ কাব্যিক ৰূপত প্ৰকাশ পাইছে।

কীৰ্তন-ঘোষাৰ অন্তৰ্গত 'শিশুলীলা' পাঠটোত শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৈশৱকালৰ এটি মনোৰম ঘটনা বৰ্ণনা কৰা হৈছে। ইয়াত কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ চঞ্চলতা, মাখন চুৰি, দধিৰ ভাণ্ড ভঙা, মাতৃ যশোদাৰ খেদা

আৰু অৱশেষত কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ কৰা প্ৰচেষ্টাৰ মাজেৰে এক সুন্দৰ কাহিনী উপস্থাপন কৰা হৈছে। এই কাহিনীৰ অন্তৰালত ভক্তি, বাৎসল্য আৰু ঈশ্বৰৰ ভক্তবশ্য স্বৰূপৰ গভীৰ তাৎপৰ্য নিহিত হৈ আছে।

যশোদাৰ দধি মথা আৰু কৃষ্ণৰ স্মৰণ

পাঠটোৰ আৰম্ভণিতে কবিয়ে নন্দৰ পত্নী যশোদাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ এটি সুন্দৰ দৃশ্য অংকন কৰিছে। এদিনাখন যশোদাই নিজ হাতেৰে দধি মথি আছিল। দধি মথি থকাৰ সময়ত তেওঁ কৃষ্ণৰ শৈশৱকালৰ বিভিন্ন লীলা স্মৰণ কৰি তেওঁৰ গুণ-গৰিমা গাই আছিল।

কবিয়ে কৈছে—

‘দিনেক যশোদা নন্দজায়া। আপুনি মথত দধি গৈয়া। কৃষ্ণৰ শৈশৱ লীলাক স্মৰি। কৃষ্ণগীত গাৱন্ত সুন্দৰী।।'

এই পদকেইটাৰ মাজেৰে যশোদাৰ মাতৃস্নেহৰ গভীৰতা প্ৰকাশ পাইছে। তেওঁ নিজৰ দৈনন্দিন কাম-কাজৰ মাজতো পুত্ৰ কৃষ্ণৰ কথাকে স্মৰণ কৰি আছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা মাতৃৰ মনত সন্তানৰ প্ৰতি থকা অপাৰ মৰমৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

যশোদাৰ ৰূপ-সৌন্দৰ্যৰ বৰ্ণনা

দধি মথি থকা সময়ত কবিয়ে যশোদাৰ সাজ-পোছাক আৰু ৰূপ-সৌন্দৰ্যৰ বৰ্ণনা কৰিছে। তেওঁৰ কটিত মেখেলা, কাণত কুণ্ডল আৰু খোপাত মালতী ফুল আছিল। দধি মথাৰ শ্ৰমত তেওঁৰ মুখমণ্ডল ঘামেৰে উজ্জ্বল হৈ উঠিছিল।

এই বৰ্ণনাৰ মাজেৰে কবিয়ে এগৰাকী গৃহিণীৰ কৰ্মব্যস্ত জীৱনৰ ছবি অংকন কৰিছে। যশোদাৰ বাহ্যিক সৌন্দৰ্যৰ লগতে তেওঁৰ মাতৃসুলভ কোমলতা আৰু স্বাভাৱিক জীৱনধাৰাও প্ৰকাশ পাইছে।

কৃষ্ণৰ আগমন আৰু স্তনপানৰ আবদাৰ

যশোদাই দধি মথি থকা সময়তে কৃষ্ণ আহি উপস্থিত হয়। কৃষ্ণই মথনিত ধৰি মাতৃৰ ওচৰত স্তনপান কৰিবলৈ বিচাৰে। যশোদাই পুত্ৰৰ আবদাৰ দেখি তেওঁক কোলাত তুলি স্তনপান কৰাবলৈ আৰম্ভ কৰে।

কিন্তু সেই সময়তে চৌকাত থকা গাখীৰ উতলি পৰিবলৈ ধৰে। গাখীৰ নষ্ট হোৱাৰ আশংকাত যশোদাই কৃষ্ণক আধাতে এৰি গাখীৰ নমাবলৈ যায়।

মাতৃয়ে স্তনপান আধাতে বন্ধ কৰাত কৃষ্ণৰ মনত অভিমান আৰু খঙৰ সৃষ্টি হয়। এই ঘটনাই কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ মনৰ স্বাভাৱিক প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ কৰিছে।

কৃষ্ণৰ দধিৰ ভাণ্ড ভঙা আৰু মাখন চুৰি

মাতৃৰ ওপৰত অভিমান কৰি কৃষ্ণই দধিৰ ভাণ্ডটো শিলগুটিৰে ভাঙি পেলায়। তাৰ পিছত তেওঁ আন এটা কোঠালৈ গৈ শিকিয়াত ওলোমাই থোৱা মাখন খাবলৈ ধৰে।

কৃষ্ণৰ এই কাৰ্যৰ মাজেৰে তেওঁৰ শিশুসুলভ চঞ্চলতা, দুষ্টালি আৰু অভিমানৰ পৰিচয় পোৱা যায়। ভগৱানৰ দৰে অসীম শক্তিৰ অধিকাৰী হোৱা সত্ত্বেও কৃষ্ণই এগৰাকী সাধাৰণ শিশুৰ দৰে আচৰণ কৰিছে।

এই বৰ্ণনাই পাঠটোক অধিক আকৰ্ষণীয় আৰু মনোগ্ৰাহী কৰি তুলিছে।

যশোদাৰ কৃষ্ণক বিচৰা আৰু খেদি যোৱা

গাখীৰ নমাই আহি যশোদাই দেখে যে দধিৰ ভাণ্ড ভঙা অৱস্থাত পৰি আছে। তেওঁ পুত্ৰৰ দুষ্টামিৰ কথা বুজিব পাৰে। কৃষ্ণক বিচাৰি গৈ তেওঁ দেখে যে কৃষ্ণই শিকিয়াৰ ওপৰত বহি মাখন চুৰি কৰি খাই আছে।

মাতৃক অহা দেখি কৃষ্ণই ভয়তে পলাবলৈ ধৰে। যশোদাইও তেওঁক ধৰিবলৈ পিছ লয়। এই ঘটনাৰ মাজেৰে এটি হাস্যৰসাত্মক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈছে।

কবিয়ে এই দৃশ্য বৰ্ণনা কৰোঁতে কৃষ্ণৰ চঞ্চলতা আৰু যশোদাৰ মাতৃসুলভ শাসনৰ সুন্দৰ প্ৰকাশ ঘটাইছে।

যোগীৰ ধ্যানৰ অতীত ভগৱানৰ পলায়ন

কৃষ্ণৰ পলায়নৰ দৃশ্যত কবিয়ে এক গভীৰ ধর্মীয় তাৎপর্য প্রকাশ কৰিছে।

‘যাক যোগী নপাৰে ধ্যানত। হেন হৰি পলান্ত ভয়ত।।'

এই পংক্তিৰ অর্থ হৈছে—যিজন ভগৱানক যোগীসকলে কঠোৰ সাধনা আৰু ধ্যান কৰিও সহজে লাভ কৰিব নোৱাৰে, সেই ভগৱানেই মাতৃ যশোদাৰ ভয়ত পলাই ফুৰিছে।

ইয়াৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ ঐশ্বৰিক আৰু মানৱীয় ৰূপৰ অপূর্ব সমন্বয় ঘটিছে। ভগৱানৰ অসীম মহিমা থকা সত্ত্বেও তেওঁ ভক্তৰ প্রেমৰ ওচৰত নিজকে সমর্পণ কৰে।

কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ যশোদাৰ প্রচেষ্টা

অৱশেষত যশোদাই কৃষ্ণক ধৰিবলৈ সক্ষম হয়। তেওঁ কৃষ্ণক দুষ্টামিৰ বাবে শাস্তি দিবলৈ বান্ধি থোৱাৰ সিদ্ধান্ত লয়।

কিন্তু কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ যাওঁতে এক আশ্চর্যজনক ঘটনা ঘটে। যশোদাই যিমানেই ৰছী লগ নলগাওক কিয়, প্রতিবাৰেই ৰছী দুআঙুলমান চুটি হৈ থাকে।

যশোদাই ঘৰৰ সকলো ৰছী আনি জো�ৰা লগাই কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ চেষ্টা কৰে। তথাপি ৰছী চুটি হৈয়েই থাকে।

এই ঘটনাৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ অসীম ঐশ্বৰিক শক্তি প্রকাশ পাইছে। তেওঁ কোনো সাধাৰণ শিশু নহয়। সমগ্র বিশ্বব্রহ্মাণ্ডৰ অধিপতি হোৱাৰ বাবে তেওঁক সাধাৰণ ৰছীৰে বান্ধি ৰখা সম্ভৱ নহয়।

মাতৃস্নেহৰ ওচৰত কৃষ্ণৰ আত্মসমর্পণ

যশোদাই বাৰে বাৰে চেষ্টা কৰিও কৃষ্ণক বান্ধিব নোৱাৰি অৱশেষত ক্লান্ত হৈ পৰে। মাতৃৰ শ্রম আৰু স্নেহ দেখি কৃষ্ণই নিজেই বন্ধন স্বীকাৰ কৰে।

কবিয়ে কৈছে—

‘হেন দেখি প্রভু নাৰায়ণ। স্নেহে লৈল আপুনি বন্ধন।।'

এই পংক্তিৰ মাজেৰে ভক্তিৰ এক গভীৰ তত্ত্ব প্ৰকাশ পাইছে। ভগৱানক কেৱল শক্তিৰে বান্ধিব নোৱাৰি। কিন্তু প্ৰকৃত প্ৰেম আৰু ভক্তিৰ দ্বাৰা তেওঁকো বশ কৰিব পাৰি।

যশোদাৰ সৌভাগ্য

পাঠটোৰ শেষৰ অংশত যশোদাৰ অসাধাৰণ সৌভাগ্যৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে। ব্ৰহ্মা, লক্ষ্মী আৰু মহাদেৱেও যিজন ভগৱানৰ কৃপা লাভ কৰিবলৈ সাধনা কৰে, সেই ভগৱানক যশোদাই পুত্ৰৰূপে লাভ কৰিছে। ইয়াৰ মাজেৰে কবিয়ে মাতৃস্নেহ আৰু ভক্তিৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিছে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে শংকৰদেৱৰ ‘শিশুলীলা’ পাঠটো কৃষ্ণৰ বাল্যলীলাৰ বৰ্ণনাৰ মাজেৰে গভীৰ ধৰ্মীয় আৰু দাৰ্শনিক সত্য প্ৰকাশ কৰা এখন উল্লেখযোগ্য ৰচনা। ইয়াত যশোদাৰ মাতৃস্নেহ, কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ চঞ্চলতা, মাখন চুৰি, মাতৃৰ খেদা আৰু অৱশেষত কৃষ্ণৰ বন্ধন স্বীকাৰ কৰাৰ মাজেৰে ভক্তিৰ মহিমা প্ৰকাশ পাইছে। সেয়েহে এই পাঠটোত বাৎসল্য ৰস, হাস্যৰস আৰু ভক্তিৰসৰ এক অপূৰ্ব সমন্বয় ঘটিছে।

প্ৰশ্ন ২। ‘শিশুলীলা’ পাঠত যশোদাৰ চৰিত্ৰৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ বিশ্লেষণ কৰা।

উত্তৰ: মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ‘শিশুলীলা’ পাঠটো কীৰ্তন-ঘোষাৰ অন্তৰ্গত এখন উল্লেখযোগ্য ৰচনা। এই পাঠত শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৈশৱকালৰ এটি মনোৰম ঘটনা বৰ্ণনা কৰা হৈছে। পাঠটোৰ কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ হৈছে মাতৃ যশোদা আৰু শিশু কৃষ্ণ। বিশেষকৈ যশোদাৰ চৰিত্ৰৰ মাজেৰে মাতৃস্নেহ, কৰ্তব্যপৰায়ণতা, ধৈৰ্য, শাসন আৰু ভক্তিৰ এক সুন্দৰ সমন্বয় প্ৰকাশ পাইছে।

যশোদা কেৱল কৃষ্ণৰ মাতৃ হিচাপেই নহয়, ভক্তিৰ এক বিশেষ আদৰ্শ হিচাপেও পাঠটোত প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে।

১। মৰমিয়াল মাতৃ

যশোদাৰ চৰিত্ৰৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্য হৈছে তেওঁৰ মাতৃস্নেহ। সন্তানৰ প্ৰতি থকা গভীৰ মৰম আৰু আন্তৰিকতা তেওঁৰ প্ৰতিটো কাৰ্যতে প্ৰকাশ পাইছে।

কবিয়ে কৈছে—

'দিনেক যশোদা নন্দজায়া। আপুনি মথত দধি গৈয়া। কৃষ্ণৰ শৈশৱ লীলাক স্মৰি। কৃষ্ণগীত গাৱন্ত সুন্দৰী।।'

এই পংক্তিৰ মাজেৰে দেখা যায় যে যশোদাই নিজৰ দৈনন্দিন কামৰ মাজতো কৃষ্ণৰ কথাকে স্মৰণ কৰি আছিল। দধি মথি থকাৰ সময়তো তেওঁ কৃষ্ণৰ শৈশৱকালৰ বিভিন্ন লীলা মনত পেলাই গীত গাইছিল।

ইয়াৰ দ্বাৰা সন্তানৰ প্ৰতি এগৰাকী মাতৃৰ গভীৰ প্ৰেম প্ৰকাশ পাইছে।

২। কৰ্তব্যপৰায়ণ গৃহিণী

যশোদা এগৰাকী কৰ্তব্যপৰায়ণ গৃহিণী। তেওঁ ঘৰৰ দৈনন্দিন কাম-কাজ নিজ হাতেৰে সম্পন্ন কৰিছিল।

এদিন তেওঁ দধি মথি আছিল। সেই সময়তে কৃষ্ণই আহি স্তনপান কৰিবলৈ বিচাৰে। যশোদাই পুত্ৰক কোলাত লৈ মৰমেৰে স্তনপান কৰাই আছিল। কিন্তু চৌকাত থকা গাখীৰ উতলি পৰিবলৈ ধৰাত তেওঁ কৃষ্ণক এৰি গাখীৰ নমাবলৈ যায়।

এই ঘটনাই যশোদাৰ গৃহস্থ জীৱনৰ দায়িত্ববোধ প্ৰকাশ কৰিছে। সন্তানৰ প্ৰতি মৰম থকা সত্ত্বেও তেওঁ ঘৰুৱা কামৰ প্ৰতি সচেতন আছিল।

৩। সন্তানৰ দুষ্টামিৰ প্ৰতি মাতৃৰ প্ৰতিক্ৰিয়া

কৃষ্ণই মাতৃৰ ওপৰত অভিমান কৰি দধিৰ ভাণ্ড ভাঙি মাখন চুৰি কৰি খায়। যশোদাই এই ঘটনা জানিব পাৰি কৃষ্ণক বিচাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

কৃষ্ণক মাখন চুৰি কৰি থকা অৱস্থাত দেখা পাই তেওঁ খঙেৰে ধৰিবলৈ আগবাঢ়ে। ইয়াৰ মাজেৰে এগৰাকী মাতৃৰ স্বাভাৱিক শাসনশীল মনোভাৱ প্ৰকাশ পাইছে।

যশোদাই কৃষ্ণক মৰম কৰে যদিও তেওঁৰ দুষ্টামি সহ্য কৰি নাথাকে। সন্তানৰ ভুল আচৰণ সংশোধন কৰাটোও মাতৃৰ দায়িত্ব বুলি তেওঁ বুজি পাইছিল।

৪। ধৈৰ্যশীলা আৰু অধ্যৱসায়ী

যশোদাৰ চৰিত্ৰৰ আন এটা উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য হৈছে ধৈর্য আৰু অধ্যৱসায়।

কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ যাওঁতে প্ৰতিবাৰেই ৰছী দুআঙুলমান চুটি হৈ থাকে। তেওঁ ঘৰৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা ৰছী আনি জোৰা লগাই পুনৰ চেষ্টা কৰে।

বাৰে বাৰে বিফল হোৱাৰ পিছতো তেওঁ চেষ্টা এৰি দিয়া নাছিল।

এই ঘটনাৰ মাজেৰে যশোদাৰ ধৈর্য আৰু পুত্ৰক শাসন কৰাৰ দৃঢ় মনোভাৱ প্ৰকাশ পাইছে।

৫। স্নেহশীলা মাতৃ হিচাপে যশোদা

যশোদাই কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ চেষ্টা কৰিলেও তেওঁৰ অন্তৰত পুত্ৰৰ প্ৰতি থকা মৰম কেতিয়াও শেষ হোৱা নাই।

তেওঁৰ প্ৰতিটো কাৰ্যৰ মূলতে আছিল কৃষ্ণৰ মংগল আৰু শাসনৰ মনোভাৱ। তেওঁ কৃষ্ণক শাস্তি দিব বিচাৰিছিল যদিও কৃষ্ণৰ প্ৰতি থকা মাতৃস্নেহৰ বাবে তেওঁৰ মন কোমল হৈ পৰিছিল।

শেষত কৃষ্ণই মাতৃৰ স্নেহৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰে।

৬। ভক্তিৰ অধিকাৰী হিচাপে যশোদা

যশোদাৰ চৰিত্ৰৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হৈছে তেওঁৰ ভক্তি।

ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে ত্ৰিজগতৰ অধিপতি। যোগীসকলে কঠোৰ সাধনা কৰিও যিজনক সহজে লাভ কৰিব নোৱাৰে, সেই ভগৱানেই যশোদাৰ মৰমৰ পুত্ৰ।

কবিয়ে কৈছে—

‘যাক যোগী নপাৰে ধ্যানত। হেন হৰি পলান্ত ভয়ত।।'

এই পংক্তিৰ মাজেৰে যশোদাৰ মাতৃস্নেহৰ শক্তি প্ৰকাশ পাইছে।

আনহাতে—

‘হেন দেখি প্ৰভু নাৰায়ণ। স্নেহে লৈল আপুনি বন্ধন।।'

এই পংক্তিৰ দ্বাৰা প্ৰমাণিত হৈছে যে যশোদাৰ স্নেহৰ ওচৰত ভগৱানেও নিজকে সমৰ্পণ কৰিছে।

৭। আদৰ্শ মাতৃৰ প্ৰতীক

যশোদাৰ চৰিত্ৰৰ মাজেৰে এগৰাকী আদৰ্শ মাতৃৰ বিভিন্ন গুণ প্ৰকাশ পাইছে। তেওঁ সন্তানক মৰম কৰে, যত্ন লয়, ভুল কৰিলে শাসন কৰে আৰু সন্তানৰ মংগলৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সকলো কাম কৰে।

তেওঁৰ চৰিত্ৰত মৰম আৰু শাসনৰ এক সুন্দৰ সমন্বয় দেখা যায়।

৮। যশোদাৰ সৌভাগ্য

পাঠটোৰ শেষৰ অংশত যশোদাৰ সৌভাগ্যৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে। তেওঁ কেৱল এগৰাকী সাধাৰণ মাতৃ নহয়। তিনিওখন জগতৰ অধিপতি ভগৱানক পুত্ৰৰূপে লাভ কৰাৰ সৌভাগ্য তেওঁৰ হৈছে।

ব্ৰহ্মা, লক্ষ্মী আৰু মহাদেৱেও যিজন ভগৱানৰ কৃপা বিচাৰে, সেই ভগৱানক যশোদাই নিজৰ সন্তানৰূপে লাভ কৰিছে। ইয়াৰ মাজেৰে কবিয়ে যশোদাৰ ভক্তি আৰু মাতৃস্নেহৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিছে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ‘শিশুলীলা’ পাঠত যশোদাৰ চৰিত্ৰ এগৰাকী আদৰ্শ মাতৃৰূপে প্ৰকাশ পাইছে। তেওঁৰ মাতৃস্নেহ, কৰ্তব্যপৰায়ণতা, ধৈৰ্য, শাসনশীলতা আৰু ভক্তিৰ মাজেৰে নাৰীৰ মাতৃত্বৰ এক সুন্দৰ ছবি অংকিত হৈছে। যশোদাৰ প্ৰেমৰ ওচৰত ভগৱান কৃষ্ণই নিজকে সমৰ্পণ কৰাৰ ঘটনাই তেওঁৰ চৰিত্ৰক অধিক মহিমান্বিত কৰিছে।

প্ৰশ্ন ৩। ‘শিশুলীলা’ পাঠত কৃষ্ণৰ মানৱীয় আৰু ঐশ্বৰিক ৰূপৰ সমন্বয় কেনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে, আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ‘শিশুলীলা’ পাঠটোত ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ মানৱীয় আৰু ঐশ্বৰিক ৰূপৰ এক অপূৰ্ব সমন্বয় ঘটিছে। কবিয়ে কৃষ্ণক এফালে এগৰাকী সাধাৰণ শিশুৰ

দৰে উপস্থাপন কৰিছে আৰু আনফালে তেওঁক ত্রিজগতৰ অধিপতি পৰম ব্রহ্ম হিচাপে প্রকাশ কৰিছে।

এই দ্বৈত ৰূপৰ মাজেৰে শংকৰদেৱে ভগৱানৰ লীলাৰ গভীৰ তাৎপর্য প্রকাশ কৰিছে।

কৃষ্ণৰ মানৱীয় ৰূপ

পাঠটোৰ আৰম্ভণিৰ পৰা কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ আচৰণৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

যশোদাই দধি মথি থকা সময়ত কৃষ্ণ আহি মাতৃৰ ওচৰত স্তনপান কৰিবলৈ বিচাৰে। এই দৃশ্যটো এগৰাকী সাধাৰণ শিশুৰ স্বাভাৱিক আচৰণৰ সৈতে মিল আছে।

মাতৃয়ে স্তনপান আধাতে বন্ধ কৰি গাখীৰ নমাবলৈ যোৱাত কৃষ্ণৰ খং উঠে। তেওঁ অভিমান কৰি দধিৰ ভাণ্ড ভাঙি পেলায় আৰু মাখন চুৰি কৰি খাবলৈ ধৰে।

এই ঘটনাবোৰৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ চঞ্চলতা, অভিমান, দুষ্টালি আৰু মৰমৰ প্রতি থকা আকাংক্ষা প্রকাশ পাইছে।

কৃষ্ণৰ দুষ্টালি আৰু চঞ্চলতা

কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ ৰূপৰ অন্যতম প্রকাশ হৈছে মাখন চুৰিৰ ঘটনা।

মাতৃৰ পৰা অভিমান কৰি তেওঁ দধিৰ ভাণ্ড ভাঙি মাখন খাবলৈ ধৰে। যশোদাই তেওঁক ধৰিবলৈ অহা দেখি কৃষ্ণই পলায়ন কৰে।

এই দৃশ্যৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ স্বাভাৱিক শিশুসুলভ আচৰণ প্রকাশ পাইছে। তেওঁ যেন আন দহটা শিশুৰ দৰেই দুষ্টালি কৰি ফুৰা এজন শিশু।

ভয় আৰু পলায়নৰ মাজেৰে মানৱীয় ৰূপ

যশোদাই কৃষ্ণক ধৰিবলৈ খেদি যোৱাত কৃষ্ণই ভয়তে পলায়ন কৰে।

কবিয়ে কৈছে—

‘যাক যোগী নপাৰে ধ্যানত। হেন হৰি পলান্ত ভয়ত।।'

এই পংক্তিটোৰ মাজেৰে এক গভীৰ বৈপৰীত্য প্ৰকাশ পাইছে। যোগীসকলে যিজন ভগৱানক ধ্যান কৰিও লাভ কৰিব নোৱাৰে, সেই ভগৱানেই মাতৃৰ ভয়ত পলাইছে।

ইয়াৰ দ্বাৰা কৃষ্ণৰ মানৱীয় শিশুৰূপ অধিক জীৱন্ত হৈ উঠিছে।

কৃষ্ণৰ ঐশ্বৰিক ৰূপ

কৃষ্ণৰ মানৱীয় ৰূপৰ অন্তৰালত তেওঁৰ অসীম ঐশ্বৰিক মহিমা নিহিত হৈ আছে।

তেওঁ সাধাৰণ শিশু নহয়। তেওঁ ত্ৰিজগতৰ পতি, পূৰ্ণব্ৰহ্ম আৰু জগতৰ সৃষ্টিকৰ্তা।

এই কথা বিশেষভাৱে প্ৰকাশ পাইছে যেতিয়া যশোদাই কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ চেষ্টা কৰে।

ৰছী দুআঙুলমান চুটি হোৱা ঘটনা

যশোদাই কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ যাওঁতে প্ৰতিবাৰেই ৰছী দুআঙুলমান চুটি হৈ থাকে।

তেওঁ ঘৰৰ সকলো ৰছী আনি জোৰা লগাইও কৃষ্ণক বান্ধিব নোৱাৰে।

এই ঘটনাই কৃষ্ণৰ অসীম ঐশ্বৰিক শক্তিৰ পৰিচয় দিয়ে। সমগ্ৰ বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড যিজনৰ অধীন, তেওঁক সাধাৰণ ৰছীৰে বান্ধি ৰখা সম্ভৱ নহয়।

যোগীসকলৰ ধ্যানৰ অতীত ভগৱান

কবিয়ে কৃষ্ণৰ ঐশ্বৰিক মহিমা প্ৰকাশ কৰিবলৈ কৈছে—

‘যাক যোগী নপাৰে ধ্যানত। হেন হৰি পলান্ত ভয়ত।।'

ইয়াৰ মাজেৰে ভগৱানৰ পৰম ব্ৰহ্ম স্বৰূপ প্ৰকাশ পাইছে। যোগীসকলে কঠোৰ সাধনা আৰু ধ্যান কৰিও যিজনক সহজে লাভ কৰিব নোৱাৰে, সেই ভগৱানেই মাতৃৰ প্ৰেমৰ ওচৰত শিশুৰ দৰে আচৰণ কৰিছে।

ভক্তিৰ ওচৰত ঈশ্বৰৰ আত্মসমৰ্পণ

কৃষ্ণৰ ঐশ্বৰিক ৰূপৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰকাশ হৈছে মাতৃ যশোদাৰ স্নেহৰ ওচৰত তেওঁৰ আত্মসমৰ্পণ।

কবিয়ে কৈছে—

‘হেন দেখি প্রভু নাৰায়ণ। স্নেহে লৈল আপুনি বন্ধন।।'

ইয়াৰ অর্থ হৈছে মাতৃৰ শ্রম আৰু স্নেহ দেখি ভগৱান নাৰায়ণে নিজেই বন্ধন স্বীকাৰ কৰিলে।

এই ঘটনাৰ মাজেৰে ভগৱানৰ ভক্তবশ্য স্বৰূপ প্রকাশ পাইছে।

মানৱীয় আৰু ঐশ্বৰিক ৰূপৰ সমন্বয়

পাঠটোত কৃষ্ণৰ দুয়োটা ৰূপ সমান্তৰালভাৱে প্রকাশ পাইছে।

এফালে তেওঁ স্তনপান কৰিবলৈ বিচৰা, মাখন চুৰি কৰা আৰু মাতৃৰ ভয়ত পলাই ফুৰা শিশু।

আনফালে তেওঁ যোগীসকলৰ ধ্যানৰ অতীত, ত্রিজগতৰ অধিপতি আৰু অসীম শক্তিৰ অধিকাৰী পৰম ঈশ্বৰ।

এই দুয়োটা ৰূপৰ সমন্বয়েই পাঠটোৰ মূল আকর্ষণ।

ধর্মীয় তাৎপর্য

এই পাঠৰ মাজেৰে শংকৰদেৱে ভক্তিৰ এক গভীৰ আদর্শ প্রকাশ কৰিছে। ঈশ্বৰক কেৱল কঠোৰ সাধনা, যোগ আৰু জ্ঞানৰ দ্বাৰা লাভ কৰিব পাৰি বুলি কোৱা নহয়। প্রকৃত প্রেম আৰু একান্ত ভক্তিৰ দ্বাৰাও ভগৱানক লাভ কৰিব পাৰি। যশোদাৰ মাতৃস্নেহে এই সত্য প্রমাণ কৰিছে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ‘শিশুলীলা’ পাঠত কৃষ্ণৰ মানৱীয় আৰু ঐশ্বৰিক ৰূপৰ এক অপূর্ব সমন্বয় ঘটিছে। শিশুসুলভ দুষ্টালি আৰু মাতৃৰ ভয়ত পলাই যোৱাৰ মাজেৰে মানৱীয় ৰূপ প্রকাশ পাইছে। আনহাতে, ৰছী দুআঙুলমান চুটি হোৱা আৰু অৱশেষত ভক্তিৰ ওচৰত নিজকে সমর্পণ কৰাৰ মাজেৰে ঐশ্বৰিক ৰূপ প্রকাশ পাইছে। এইদৰে শংকৰদেৱে ভগৱানৰ লীলা আৰু ভক্তিৰ মহিমাক অতি সুন্দৰভাৱে প্রকাশ কৰিছে।

প্রশ্ন ৪। ‘শিশুলীলা’ পাঠত ভক্তিৰস, বাৎসল্য ৰস আৰু হাস্যৰসৰ প্রকাশ আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ অসমীয়া বৈষ্ণৱ সাহিত্যত ৰসৰ ব্যৱহাৰ এক উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে তেওঁৰ সাহিত্যকৰ্মসমূহত ভক্তিৰসৰ লগতে বিভিন্ন মানৱীয় অনুভূতি আৰু ৰসৰ প্ৰকাশ ঘটাইছে।

'শিশুলীলা' পাঠটোত বিশেষকৈ ভক্তিৰস, বাৎসল্য ৰস আৰু হাস্যৰসৰ এক সুন্দৰ সমন্বয় দেখা যায়। কৃষ্ণৰ বাল্যলীলা আৰু যশোদাৰ মাতৃস্নেহৰ মাজেৰে এই ৰসসমূহ প্ৰকাশ পাইছে।

ভক্তিৰসৰ অৰ্থ আৰু প্ৰকাশ

ভগৱানৰ প্ৰতি থকা গভীৰ প্ৰেম, শ্ৰদ্ধা, বিশ্বাস আৰু আত্মসমৰ্পণৰ অনুভূতিক ভক্তিৰস বোলা হয়।

'শিশুলীলা' পাঠত কৃষ্ণক পৰম ব্ৰহ্ম আৰু ত্ৰিজগতৰ অধিপতি হিচাপে প্ৰকাশ কৰা হৈছে।

কবিয়ে কৈছে—

'যাক যোগী নপাৰে ধ্যানত। হেন হৰি পলান্ত ভয়ত।।'

এই পংক্তিৰ মাজেৰে ভগৱানৰ অসীম মহিমা প্ৰকাশ পাইছে।

যোগীসকলে যিজন ভগৱানক কঠোৰ সাধনা কৰিও লাভ কৰিব নোৱাৰে, সেই ভগৱানেই যশোদাৰ স্নেহৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰিছে।

আনহাতে—

'হেন দেখি প্ৰভু নাৰায়ণ। স্নেহে লৈল আপুনি বন্ধন।।'

এই পংক্তিয়ে ভগৱানৰ ভক্তবশ্য স্বৰূপ প্ৰকাশ কৰিছে।

বাৎসল্য ৰসৰ অৰ্থ

সন্তানৰ প্ৰতি পিতৃ-মাতৃৰ মৰম, স্নেহ, মমতা আৰু আদৰৰ অনুভূতিক বাৎসল্য ৰস বোলা হয়।

'শিশুলীলা' পাঠত যশোদাৰ কৃষ্ণৰ প্ৰতি থকা মাতৃস্নেহৰ মাজেৰে বাৎসল্য ৰসৰ প্ৰকাশ ঘটিছে।

যশোদাৰ মাতৃস্নেহ

যশোদাই দধি মথি থকা সময়ত কৃষ্ণৰ শৈশৱকালৰ বিভিন্ন লীলা স্মৰণ কৰি গীত গাইছিল।

‘কৃষ্ণৰ শৈশৱ লীলাক স্মৰি। কৃষ্ণগীত গাৱন্ত সুন্দৰী।।'

এই পংক্তিৰ মাজেৰে মাতৃৰ অন্তৰত সন্তানৰ প্ৰতি থকা গভীৰ মৰম প্ৰকাশ পাইছে।

কৃষ্ণই স্তনপান কৰিবলৈ বিচৰাত যশোদাই তেওঁক কোলাত তুলি মৰমেৰে স্তনপান কৰাইছিল। এই দৃশ্যই বাৎসল্য ৰসৰ সুন্দৰ প্ৰকাশ ঘটাইছে।

সন্তানৰ দুষ্টামিৰ মাজেৰে বাৎসল্য ৰস

কৃষ্ণই দধিৰ ভাণ্ড ভাঙি মাখন চুৰি কৰাৰ পিছত যশোদাই তেওঁক ধৰিবলৈ খেদি যায়।

যদিও যশোদাই কৃষ্ণক শাস্তি দিবলৈ বিচাৰিছে, তথাপি তেওঁৰ অন্তৰত পুত্ৰৰ প্ৰতি থকা মৰম অটুট আছে।

এই ঘটনাৰ মাজেৰে মাতৃৰ শাসন আৰু স্নেহৰ এক সুন্দৰ সমন্বয় প্ৰকাশ পাইছে।

হাস্যৰসৰ প্ৰকাশ

হাস্যৰস হৈছে কোনো ঘটনা বা আচৰণৰ মাজেৰে সৃষ্টি হোৱা আনন্দ আৰু হাঁহিৰ অনুভূতি।

পাঠটোত কৃষ্ণৰ দুষ্টালি আৰু যশোদাৰ খেদাৰ দৃশ্যৰ মাজেৰে হাস্যৰসৰ প্ৰকাশ ঘটিছে।

কৃষ্ণই দধিৰ ভাণ্ড ভাঙি মাখন চুৰি কৰি খোৱা, মাতৃক দেখি পলাই যোৱা আৰু যশোদাই তেওঁক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা ঘটনাবোৰে পাঠকক আনন্দ দিয়ে।

যশোদাৰ খেদা আৰু কৃষ্ণৰ পলায়ন

যশোদাই কৃষ্ণক ধৰিবলৈ খেদি যোৱাত কৃষ্ণই ভয়তে পলাই যায়। যশোদাৰ খোপাৰ মালতী ফুল সৰি পৰে, সাজ-পোছাকৰ অৱস্থা সলনি হয় আৰু তেওঁ কৃষ্ণৰ পিছত দৌৰি থাকে।

এই দৃশ্যৰ মাজেৰে এক হাস্যৰসাত্মক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈছে।

ৰছী দুআঙুলমান চুটি হোৱা ঘটনা

যশোদাই কৃষ্ণক বান্ধিবলৈ যাওঁতে প্ৰতিবাৰেই ৰছী দুআঙুলমান চুটি হয়। তেওঁ বাৰে বাৰে ৰছী জোৰা লগায়, তথাপি বান্ধিব নোৱাৰে।

এই ঘটনাই এক বিশেষ কৌতূহল আৰু হাস্যৰসৰ সৃষ্টি কৰিছে। কিন্তু ইয়াৰ অন্তৰালত কৃষ্ণৰ অসীম ঐশ্বৰিক শক্তিৰো প্ৰকাশ ঘটিছে।

তিনিওটা ৰসৰ সমন্বয়

পাঠটোত এই তিনিওটা ৰস পৃথকভাৱে প্ৰকাশ পোৱাৰ লগতে পৰস্পৰৰ সৈতে সংযুক্ত হৈ আছে।

যশোদাৰ মাতৃস্নেহৰ মাজেৰে বাৎসল্য ৰস, কৃষ্ণৰ দুষ্টালিৰ মাজেৰে হাস্যৰস আৰু কৃষ্ণৰ ঐশ্বৰিক মহিমা তথা ভক্তবশ্য স্বৰূপৰ মাজেৰে ভক্তিৰস প্ৰকাশ পাইছে।

এই সমন্বয়ে পাঠটোক অধিক আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিছে।

ধৰ্মীয় তাৎপৰ্য

এই তিনিওটা ৰসৰ অন্তৰালত এক গভীৰ ধৰ্মীয় আদৰ্শ নিহিত হৈ আছে। ভগৱানক প্ৰকৃত প্ৰেম আৰু ভক্তিৰ দ্বাৰা লাভ কৰিব পাৰি। যশোদাৰ মাতৃস্নেহৰ ওচৰত কৃষ্ণৰ আত্মসমৰ্পণ এই সত্যৰেই প্ৰকাশ।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ‘শিশুলীলা’ পাঠটোত ভক্তিৰস, বাৎসল্য ৰস আৰু হাস্যৰসৰ এক অপূৰ্ব সমন্বয় ঘটিছে। যশোদাৰ মাতৃস্নেহ, কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ দুষ্টালি আৰু অৱশেষত ভগৱানৰ ভক্তিৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণৰ মাজেৰে শংকৰদেৱে এক গভীৰ ধৰ্মীয় আৰু মানৱীয় সত্য প্ৰকাশ কৰিছে। এই ৰসসমূহৰ সুন্দৰ প্ৰকাশেই পাঠটোক অসমীয়া বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ এক উল্লেখযোগ্য সম্পদ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে।